

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akbaba

İngiltere, Kıbrısta öldürdükleri Türk-
ter için özür diledi!.. — Gazeteler —

Mc Millan — Pardon!

2.500.000

BANKA İKRAMİYESİ OLARAK

REKOR BİR RAKAM

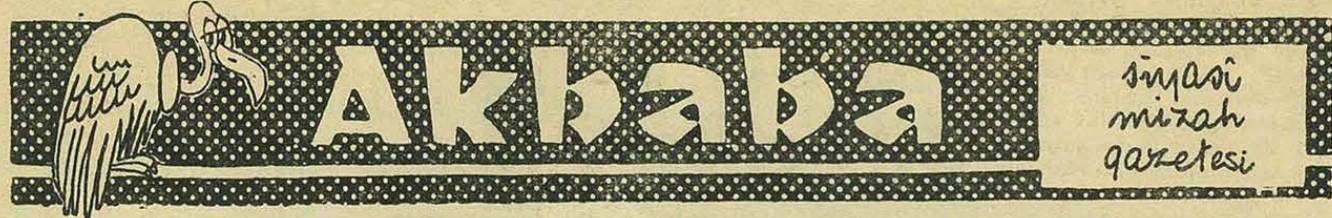
İŞ

Bu sene Türkiye İş Bankasının dağıttığı ikramiye tutarı bütün rekorları kırarak 2.5 milyona erişmiştir. 1958 İkramiye Plânını teşkil eden 2.5 milyonun yarısı Apartman Daireleri ve Ev İkramiyesi olarak, 1.250.000 lirası da para olarak dağıtılacaktır. 2.5 milyonun tamamı ikramiye olup, KREDİ yani BORÇ değildir.

her 150 liraya
1 kur'a numarası

TÜRKİYE BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

SES DUVARI!

DEMOKRAT Partinin henüz kurulduğu günler-
geydik. Gecenin ilk saatinde
evimin telefonu çaldı:

— Ankara arıyor...

Arayan Ankara da değil,
Çankaya'ydı. Tok bir nezaket
sesi, kendisinin Cumhurbaş-
kanlığı yaveri olduğunu söyle-
dikten sonra müjdeyi tamam-
ladı:

— Sayın Cumhurbaşkanı si-
zi pazartesi akşamı, köşke, ye-
meğe davet ediyorlar!

Ankara garına ayak basar
basmaz, kendini, sevgiyle a-
çılmış iki kol arasında buldum:
Nafi Atuf Kansu'nun dost kol-
ları...

Biz onunla Türk Yurdu der-
gisinde imzalarımızı ilk defa
aynı sayıda, yan yana görmüş
iki yazı arkadaşaydık.

Yüzüne baktım: Politikanın
bile bulandıramadığı ışıklı
gözlerinde kalbi görünüyordu.

Ankara Palasta kahvelerimi-
zi içerken, gülümseyerek:

— Ortaç, dedi, bu akşam ye-
meği Cumhurbaşkanıyla yiye-
ceksin...

Yazan :

YUSUF ZİYA ORTAÇ

— Evet...

Birden, yüzü, sesi ciddileşti:

— Biliyorsun, dedi, paşa bu-
günlerde çok üzüntülü... Seni
sorguya çekecektir... Sakın o-
nu telâşlandıracak şeyler söy-
leme...

Karşımda konuşan, artık es-
ki yazı arkadaşım değil, C.H.
P. Genel Sekreteriydi!

Öğleye doğru oteldeki oda-
mın telefonu çaldı. Saraçoğlu'n-
un sivil nezaketli yaveri Ab-
dullah Bey, Başvekil beyefen-
dinin beni Karpiç'e öğle yeme-
ğine davet ettiklerini bildirdi.

Sofrada yalnız edebiyat ko-
nuştuk: Nedim'in Hamamiye'-
sinden beyitler, Fikret'in Ta-
rih-i Kadim'inden parçalar o-
kuyarak...

Yemek sonunda:

— Kahvelerimizi bizde içe-
lim, diyen Saraçoğlu ile Başve-
kil odasında yalnız kalınca;
elinde yasemin çubuğu, sessiz

ve hareketsiz gözbebekleri yü-
züme mihlanmış:

— Eeeee, dedi, bu akşam Pa-
şaya davetlisin, ha?... Neler ko-
nuşacaksınız bakalım?

Sonra, benim zaten vermiye-
ceğim cevabı beklemeden:

— Bak Ortaç, dedi, İnönü
bugünlerde çok üzgün... Dik-
katli ol, onu meraklandırma...

Karşımda konuşan lokanta-
daki kalender insan değil, Tür-
kiye Cumhuriyeti Başbakanı-
ydı!

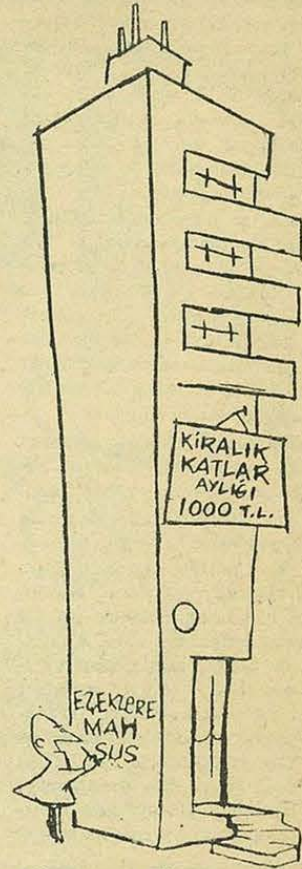
Akşam, köşke, Millî Eğitim
Bakanı Hasan Âli Yücel'le be-
raber gittik. Sayın Cumhurbaş-
kanı, iki eski mektep arkadaşı
olduğumuzu öğrenince, yemeğe
onu da çağırmıştı.

Köşkün bahçesinde araba-
dan inince, yüzü akşam karan-
lığına karışmış terbiyeli bir
zat, kulağıma fısıldadı:

— Aman, Paşa hazretlerini
üzecek bir şey söylemeyiniz!

Bu sonuncu resmî emir de
Cumhurbaşkanlığı kâtabi tara-
fından veriliyordu!

Sayın İsmet İnönü'nün etra-
fına, iktidar partisi, iktidar hü-

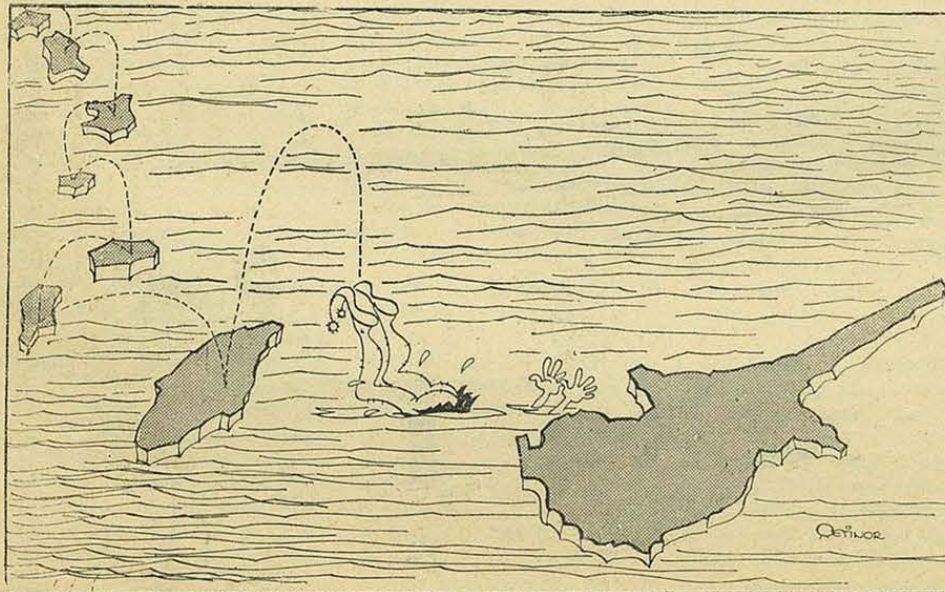

YAZILI!

kümeti, iktidar idaresi, etten
ve kemikten bir ses duvarı
çekmişti. Dışarıdaki fısıltılar
değil, homurtular bile bu ses
duvarını aşamıyor. Cumhurre-
isi ve C.H.P. Genel Başkanının
kulağına varamıyordu!

Aradan dört yıl geçti ancak.
Bir Mayıs günü, bu duvar, bü-
yük bir gürültü ile yıkıldı ve
Çankaya'daki fildişi kulesinde,
kendisinin bile bilemediği muh-
teşem bir mahpus hayatı yaşı-
yan Millî Şef, kendisini, şimdi
kendi sesinin de karıştığı mey-
danlarda buldu!

Haaa, ses duvarı mı ne oldu
diyorsunuz?... Onu, yeni ikti-
darın duvarcıbaşıları, 1950
den beri, sayın Menderes'in
her görüldüğü çevrede, eski-
sinden daha kalın, eskisinden
daha yüksek, örüp duruyorlar!

Oniki ada

ve

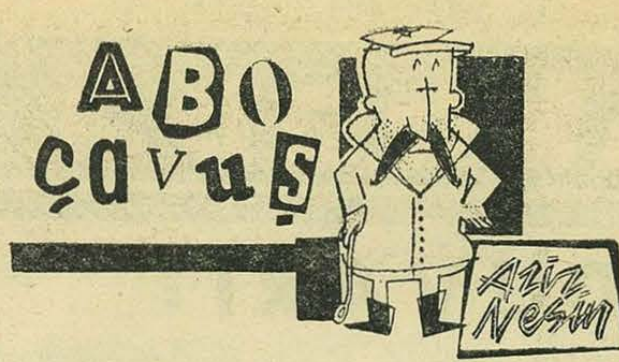
13 üncü!

GEÇENLERDE iyiliksever milyonerlerimizden biri öldü. Gazetelerimiz, merhum milyonerin yaptığı iyilikleri yaza yazı bitiremediler. Hazret-i Muhammed «Üzür-ül-mevtâ bil-hayr» buyurmuşlar. Ölülerini «hayır ile» anacağız. Dirilerin kötülüklerini söyleyemez, yazamazsınız; isbat hakkı yok bir, şeref, haysiyet dalgası var iki. Ölülerin kötülükleri söylenemez, yazılamaz; ölümler hayır ile anılacak. Bu demektir ki, kötünün kötülüğü, ne ölüsünde, ne dirisinde açığa vurulamaz. Kötülük do ortaya çıkmıyorsa, yok demektir. Kötülüğü ortadan kaldırmanın en kolay yolu da bu olsa gerek.

Haa... ne diyordum? İyilikseverden söz açmıştık. Ben o iyiliksever milyoneri çok iyi tanıdım. Gazetelerde okudunuz ya, çeşmeler yaptırmış, okul yaptırmış, bağışlarda bulunmuş... Çoktur iyilikleri. Bana da çok iyiliği oldu. Bugün tanınmış bir tüccarım, bunu, ona borçluyum.

İyiliksever milyonerin yaptığı iyiliklerden en küçüğünü size anlatacağım: Abo'ya yaptığı iyiliği.

Olay oldukça eskidir. O zaman daha milyoner de değil, iyiliksever de değil. Milyonerliği, iyilikseverliğinden çok daha eskidir. Önce milyoner, ölümüne pek az kala da iyiliksever oldu. Mirasçıları da hiç bir zaman onun bu iyilikseverliğini kabul etmediler ya... Oğullarıyla, kızları, «babamız son günlerinde iyice bunamıştı. Yaptığı iyiliklerin hiç birinin hükmü yoktur» diye mahkemeye baş vurdular. Dávayı kazanırlarsa, babalarının yaptığı bütün iyi-

likleri geri alacaklar. İyiliksever milyonerin başta bulunduğu hayır cemiyetleri, merhumun çok akli başında olduğunu, oğullarıyla, kızları da, bunak ve deli olduğunu iddia ediyorlar. Her iki tarafın da ellerinde doktor raporları var.

Bana kimsenin bir şey sorduğu yok ama, iyiliksever milyonerle uzun yıllar beraber çalışmış biri olarak, şunu söyleyeyim, ben de milyonerin oğullarıyla, kızlarının düşüncesindeyim. Yetmiş yaşına kadar hiç kimseye yetmiş paralık iyilik yapmamış olan birinin, yetmiş yaşından sonra, ölümüne iki ay kala birdenbire kesenin ağzını açıp da, parasının kırkta birini iyilik diye savurnası delilik, bunaklık değil de nedir?

Her neyse... Biz gelelim Abo'ya yaptığı o küçük iyiliğe.

— Burada ameleler için bir kantin açacaksınız, dedi.

— Başüstüne, dedim.

— Burası dağ başı... Ameleler yiyecek bir şey bulmak için çok sıkıntı çekiyorlar, dedi.

Daha o zaman, onun ne iyi bir

kişi olduğunu anlamıştım. Bana elli lira verdi.

— Kasabadan zeytin, imansız peynir, yaz helvası, ekmek, soğan alırsınız, dedi.

Yağı alınmış tulum peynirine «imansız peynir» denildiğini o zaman öğrenmiştim. Bu peynir imansız mı imansızdı. Basmışlar tuzu. İmansız peynir dedikleri, tuz ve kıl. Elli gram yedin mi, bir teneke de su içersin, yine de için yanar. Ama karın da şişer.

Kasabadan aldıklarımızı eski bir çadıra koyduk. Burası kantin oldu. Ben, o zamanın parasıyla, otuz lira aylıkla kantincilik yapıyordum. Otuz lira deyip geçmeyin. Ameleler, günde otuz kuruşla, elli kuruş arasında gündelik alırlardı.

Patron elime bir liste verdi. Bu listede bizim amelelerin adları yazılıydı. Haftanın son günü, amele başı, amelelere yuvarlak mukavvalar dağıttı. Bu mukavvaları, patron kendisi yapmıştı. Bir yüzünde patronun imzası, öbür yüzünde de, «yüz para», «beş kuruş» diye değeri yazılıydı. Bunlar

para yerine geçiyordu. Amele başı, elindeki listeye göre, her ameleye bu mukavvalardan verdi. Ceplerine mukavvaları doldurana-
laf.

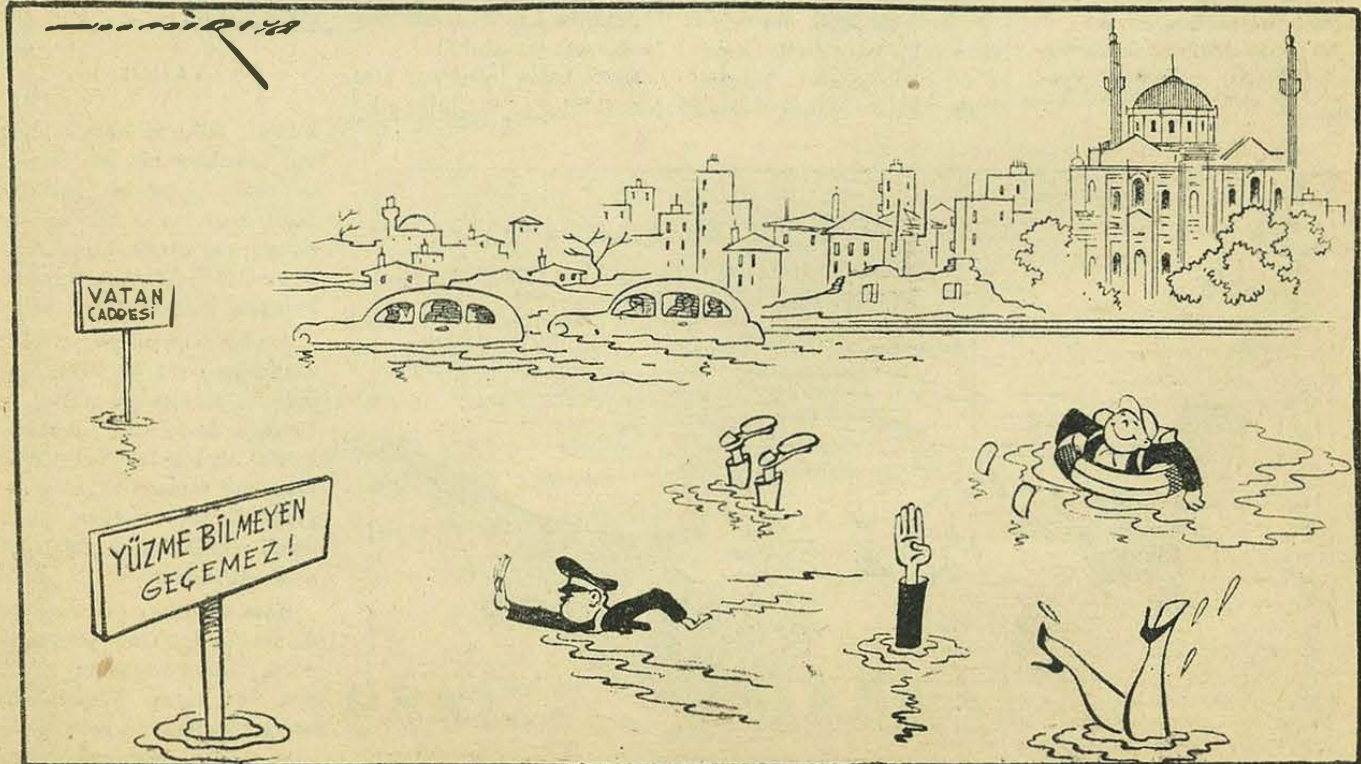
— Hay Alluk imitayitten razı gele... diye kantine koştu.

Kantini açtığımızın üçüncü günü onların elinde mukavva kalmamıştı. Kantinde de mal bitmişti. Patrona mukavvaları benden aldı. Bana yine elli lira verdi. Ben de kasabadan yine zeytin, soğan, imansız peynir, ekme aldım, getirdim. Ama amelenin elinde kantinden bir şey almak için mukavva kalmamıştı. İşte o zaman pat-

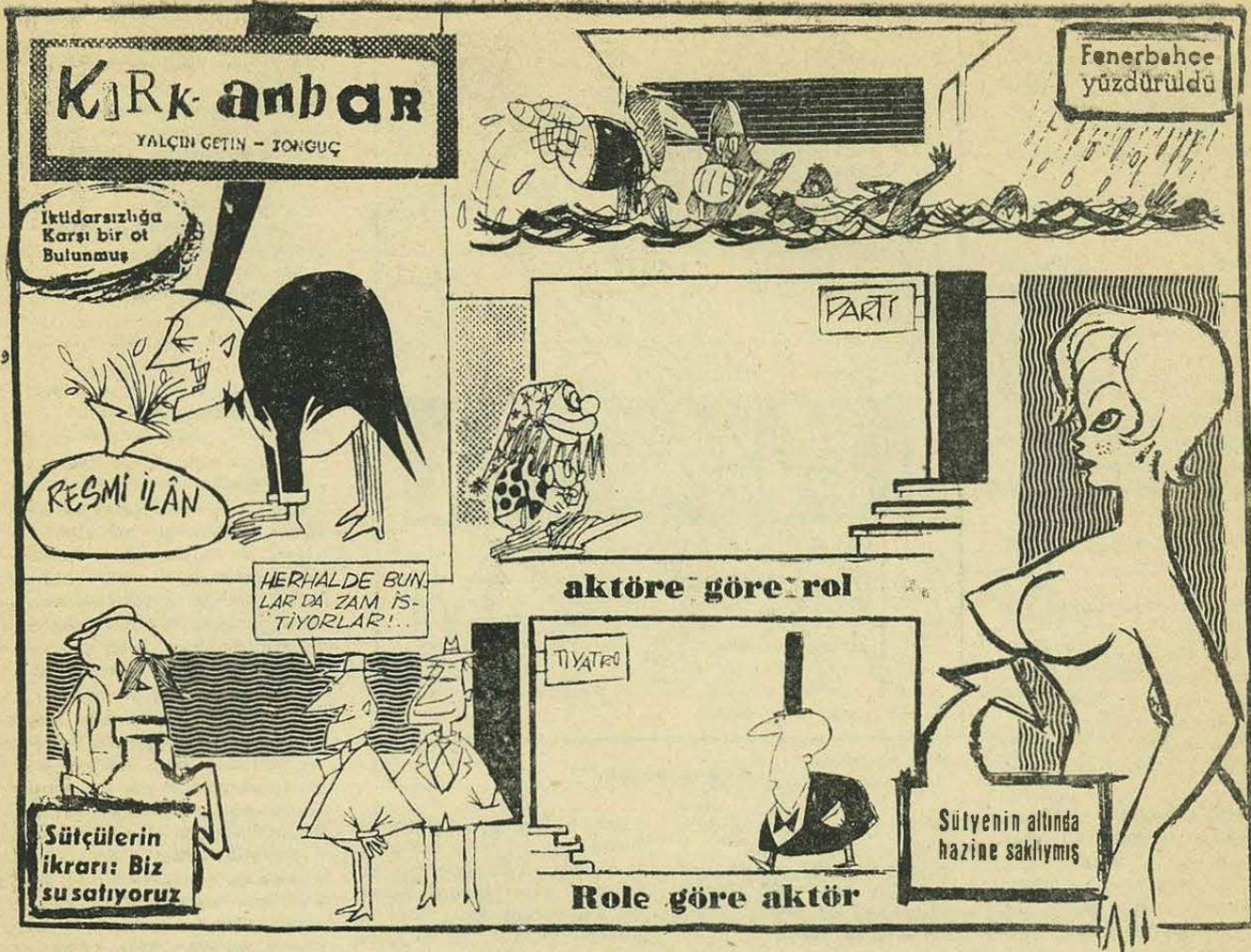
ron, — Elindeki listede hafta sonunda alacakları para yazılıdır. Listeye bak, ona göre borca mal ver! dedi.

Ameleler borca yiyorlardı. Hafta sonunda kantine borçları kesildikten sonra, ellerine daha az mukavva geçti.

Kantindeki mallar bittikçe, ben gidip kasabadan hep aynı çeşit mal getiriyordum. Kantinin sermayesi hiç bir zaman elli bir lira olmadı, hep elli lira. Bir zaman geldi, mukavvalar ortadan temelli kalktı. Çünkü, hafta sonunda, hepsi de kantine borçlu çıkıyorlardı. Bir zaman sonra şöyle oldu ki, ameleler üç ay mukavva almadan çalışsalar, yine kantine borçlarını zor öderlerdi. İyiliksever patron, hiç bir zaman onlara kantin kredisini kesmiyordu. Patronun bu iyiliğine karşılık, ameleler doğrusu pek iyi davranmadılar. Yorganını omuzlayan gitti. Bizden üç, dört kilometre ileride, geride başka demiryolu

Yeni İstanbul'dan manzaralar: Yağmurda Aksaray meydanı!..

müteahhitleri vardı. Demiryolu-nun asıl büyük müteahhidi, elini ise sürmemiş, yolu parça parça, küçük müteahhitlere vermişti. Bizim patron da o zaman bu küçük müteahhitlerdendi. Haftahğı üç lira, beş lira olan ameleler, kantine borçları on lirayı geçince,

— Patronun anasını egek kovalasın! diye söve saya, yamalı yorganlarını sırtlayıp, başka müteahhidin yanına gidiyorlardı.

Bize kazık atan ameleler, başkalarının yanına giderken, başka müteahhitlere kazık atanlar da bize geliyorlardı. O bölgenin bütün köylüsü, kantinlere borçluydu. Bu gidişle, önce kantinlerin, sonra da müteahhitlerin iflâs etmeleri gerekiyordu. Önüne gelen, kantinden yiyip içip, haydi başka müteahhidin yanına...

Ama bir zaman sonra, ameleler değiştirecek müteahhit bulamayınca, biz de amele sıkıntısı çekmeğe başladık. İş zamanında yetmişmiyecek. O zaman bizim patron bir yol buldu. Bize gelen amelelerin nüfus kâğıtlarını alıyordu. Bir kere nüfus kâğıdını veren, bir daha gidemiyordu. Bu ameleler, yanlarında yamalı yorganlarıyla, yarık nüfus kâğıtları olmadan hiç bir yere gidemezler. Bütün sermayesi elli lira olan kantine elli lira borcu olan ameleler vardı.

da, yine bizim kantin batmıyordu. İçinden çıkılır bir hesap değil. İyilik dersin bu kadar olur. Haftahğı beş liraya gelen amele-ye, elli lira borç vermek, ne demek... Bu sefer, amele milletin, nüfus kâğıtlarını da gözleri görmez oldu. Kantine borcu elli lirayı aşan, nüfus kâğıdını bırakıp savuşuyordu. Kantine iki bavul dolusu nüfus kâğıdı birikti. Tanesi ellişer liradan bunlar dünyanın parası. Hangi insan nüfus kâğıdını götürseniz, size elli lira verir... Bizim patronun bu iyiliği sürüp gitse, memlekette nüfus kâğıdı kalmıyacak, gelen nüfus kâğıdını bırakıp, kantinden imansız peyniri, ekmeği, soğanı yiyip gidecekti. Bu gidişe, ne nüfus kâğıdı dayanır, ne imansız peynir...

Arada kendi yaptığım iyiliği de anlatmadan geçmiyeyim. Ameleler,

— Aman ağa, beş gayme virek, vir şu nifla teskireslin!.. diye yalvarmağa başladılar.

Patronun iyilliliği az gelmiş gibi, bir iyiliğe de ben başladım. Beş lirayı getirene bavuldan bir nüfus kâğıdı veriyordum. Bu yüzden epey karışıklık oldu. O zamana kadar adının Ali olduğunu sananlar, Mehmet olduklarını, Mehmetler, Yusuf, Hasan olduklarını öğrenip şaştılar biraz. Askerliğini yapanlar, bir daha askere çağırıldıkları gibi, hiç askerlik yapmamış olanlardan da çoğu, hiç bir zaman askere çağırılmadılar. Bekâr delikanlıların haberleri olmadan evlenip, üç, dört çocuk babası oldukları anlaşıldı. Ama köyler, kasabalar birbirine karışınca şaşkınlık büsbütün arttı.

Araılan yıllar geçti. Hâlâ gazetelerde, ölünün nüfus kütüğünde diri, dirinin ölü gösterildiği gibi haberleri okursunuz. Bana öyle gelir ki, bu karışıklık, benim iyilik olsun diye beş liraya nüfus kâğıdı dağıtmamdan beri sürüp gidiyor. Başkaları da benim gibi iyilik yapmışlarsa, işin içinden çıkmağa boğuna uğraşıyorlar.

Derken patron işi çaktı. O da şöyle oldu. Bir kış günüydü. Çadırında üçülmüş. Bana, — Getir şu nüfus kâğıtlarını sobada yakalım da ısınalım, dedi.

Benim elimde o zaman üç şeker sandığı dolusu nüfus kâğıdı var. Aman, dedim, zaman, dedim. Olmadı.

— Bana şu nüfus kâğıtlarını ellişer kuruştan satın, dedim.

O zaman patron dalgayı çaktı. Ama biz de bir sandık nüfus kâğıdını yakmış bulunduk. Bana,

— Utanmıyor musun, dedi, ekmeğ yediğin yere kemlik etmeğe nasıl elin varıyor? Günah değil mi elin fakir fukarasına...

Sonra patronla uyuştuk. Beş liraya sattığım her nüfus kâğıdından bir lira komisyon alıyordum. İşte Abo belân da bu yüzden oldu. Abo adında bir amele geldi. İlk haftası kantinden kırk paralık bir şey almadı. Hafta sonu gelince, amele başı ona altı liralık mukavva verdi. İkinci hafta yine kantine uğramadı. Olur şey değil.

— Patron, Abo'yu işten çıkaram, dedim.

Patron iyiliksever adam.

— Olmaz, dedi.

Abo'yu nasıl çıkarırsın? Dört amelenin kirdiği taşı bir başına kırıyor! Köyünden gelirken heğbesine yufka doldurmuş. Yufkaları dere suyunda ıslatıyor, dağıdan ot toplayıp bu yufkanın arasına koyuyor, dolma gibi büküp yiyor. Bunun adına da «dürme» diyor.

— Aman patron, şu Abo'yu çıkaralım. «Dürme» yemek ameleler arasında bir âdet olursa, heğbesine yufkayı dolduran gelir. Kantin top atar. Başkaları da görüp alışmadan Abo'yu kovalım, dedimse de, patron iyi yürekli olduğundan beni dinlemedi.

Abo her hafta sonu, 6-7 liralık mukavva alıyor. Abo üç ay çalıştı. Üç ayın sonunda yağlı kas-

(Lütfen sahifeyi çeviriniz)

keti mukavvalarla dolu, geldi,
— Hesabımı kesin, gidiyim... dedi.

Patron mukavvaları saydı. Abo'nun yetmiş üç lira alacağı var. Yahu, bu ne iş... Bizim kantinin bütün sermayesi, elli lira... Bütün bu işler hep elli lirayla dönüyor. Patron,

— İyi Abo, gündeliklerini vermişiz. Güle güle git, dedi.

Abo,

— Beğ, bu kâhatlar başha yirde geçmiy... dedi. Mitayit parası istemiyim, temiz para istiyim.

Daha önce başka müteahhit Abo'ya bu numarayı yapmış. Bu sefer ben, mukavvaların yırtıklarını ayırdım,

— Bunlar geçmez, dedim.

— Geçeni ver, dedi.

Patron parasını verdi. Abo, — Nifus tezkiremi de virin, dedi.

Bavuldan bir tane çıkarıp verdim.

— Bu değil.

Abo'nun okuması yazması yok.

— Bu Abo...

— Degil. Sen beni gandırsın...

Abo bir belâ... Sandıkta bir dolu nüfus kâğıdı var. Abo'nunkini nasıl bulursun?

— Bu senin Abo...

— Degil. Benimkinin gabığı yırtıldı.

Bir tane kabı yırtık verdim.

— Degil. Benimkinin arhası çızıhtı.

Abo'ya yutturmanın imkânı yok. Verdiğim nüfus kâğıtlarının hiç birini beğenmiyor.

— Bu da değil. Ahan benimkinin bu yapığı gırıphdı.

— Bu heç değil. Benimkinin altı gopuhdu.

Baştan savulacak gibi de değil. Abo bir insan azmanı.

Bütün nüfus kâğıtlarını bir bir eledim, Abo'nunki yok. Demek ben onun nüfus kâğıdını birisine beş liraya satmışım.

— Abo, sana iki nüfus kâğıdı vereyim, üç, dört, beş nüfus kâğıdı vereyim, diyorum.

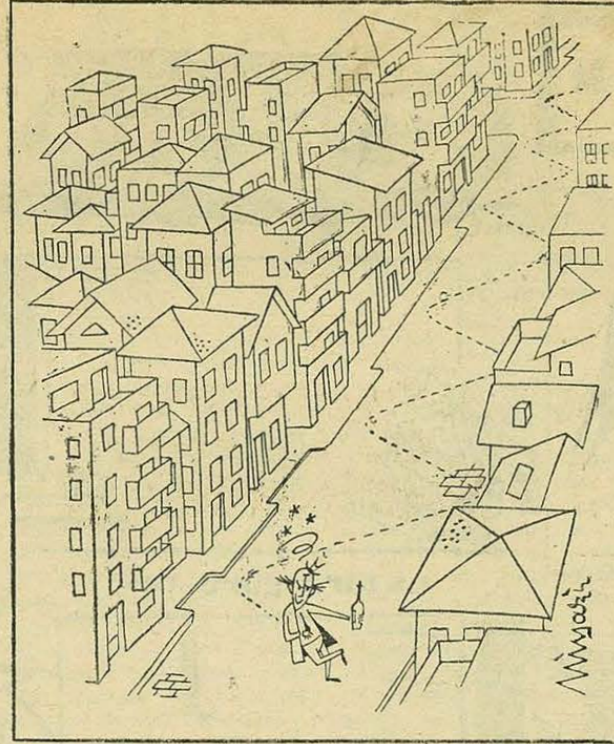
— İ, ih... Benimkini vir beğ, diyor.

Sonunda patron,

— Ulan Abo, sana bir kötülük edeyim, ömrün oldukça sürün! dedi.

Dedi ama bunu yalnız ben duyurdum.

Şimdi de, Sallan gez dansı moda olmağa başladı.. (Gazeteler)

Bir dans meraklısı!..

Patron elini, Abo'nun omuzuna koydu,

— Abo be... Ben senden çok memnunum, dedi, neden çıkıyorsun işten. Gel seni amele çavuşu yapayım da kal burda,

Abo'nun suratı birden yumuşadı,

— Sagolasın beğ, dedi.

Abo hemen o gün kasabaya gitti. Kasabadan bir döndü ki, Abo'yu kimse tanımaz. Ayağında ki, ipe bağlı lâstikleri atmış, gıcır gıcır körüklü bir çizme giymiş. Yamalı poturu da çıkarmış, laci-vert şayaktan bir külot giymiş. Eski ceketinin yamalardan kumaşa belli değildi. Onu da değiştirmiş. Başına da yepyeni bir kasket geçirmiş. Haa, kamçıyle düdüğü aman unutmayalım. Abo'nun sağ elinde bir de kamçı var, körüklü çizmesine pat pat vuruyor. Öbür elindeki düdüğü de hep ağzında. Amele çavuşluğuna başlar başlamaz, ilk işi de düdüğü fırt fırt ötürmek oldu.

Hazret-i İsa, sağ yanağına vurana sofunu da uzat, demiş. Siz şu patronun iyilikseverliğine bakın. Kim yapar beyim? Zebellâ gibi Abo karşına dikilip sana kafa tutsun, sonra sen tut onu amele çavuşu yap. Abo, yatıp kalkıp:

— Allah râzi olsun beğden... diyor.

Akşam bana geldi, köyündekilere mektup yazdırdı. Abo:

— Çavuş olduğımızı yazdın mı? diyor.

Mektubun on yerine, Abo'nun çavuş olduğunu yazdık. Bu mektuplar bir hafta sürdü. Abo düşünüp taşınıp bir akraba, bir askerlik arkadaşının adresini buluyor:

— Hele bubaa, bir mektip yazak gurban, diye yanına geliyor.

Kasabaya gidip, bir elinde düdüğü, öbüründe kamçıyle resim de çıkarttı, köye gönderdi.

Gelgelelim, Abo, amele çavuşluğunu kıvıramıyor. Düdüğü elinde fırt fırt durmadan çalıyor, kamçı-

sını pat pat çizmesine vuruyor, ameleleri soluk aldırmadan çalıştırıyor ama, Abo'nun yazması okuması yok. Eh doğrusu, akıldan yana da yavan... Amele çavuşluğu zor iş. O kadar amelenin ne kadar iş yaptıklarını, kaç metre küp taş kırdıklarını, gündeliklerini yazmak gerek. Abo yapamadı.

İyiliksever patron:

— Abo, darılmaca yok, yapamıyorsun bu işi... dedi.

Abo da:

— Yapıyorum, diyemedi, hiç sesini çıkarmadı.

— Sen yine amele ol!

Abo:

— İ, ih beğ, yapemem, dedi, emele milleti düşmen oldı...

Abo:

— Allah râzii olsun... diye dua ederek bizden ayrıldı. Patronun iyiliğine karşılık da, nüfus kâğıdı, diye direnmedi. Bir başka nüfus kâğıdı, bir de eline bizde amele çavuşluğu yaptığını bildirir kâğıt verdik. Abo dua ederek gitti. Abo, bizden çıkınca, öbür müteahhitlerin yanına gidiyor, amele çavuşuyum, diyor. Abo'yu aliyorlar, aldıkları gün de işten çıkarıyorlar.

Abo, ne yapsın? Bir kere Abo, Abo çavuş olmuş. Çavuşluk resimler çıkarmış. Çavuş olduğunu köyüne yazmış. Dört gün de çavuşluk yapmış. Abo, bir türlü çavuşluktan aşağı inip amelelik yapamıyor, yediremiyor kendine. Çavuşluğu da beceremiyor. Abo, sürüm sürüm süründü. Daha da sürünüyor. Şimdi İstanbul'da. Bizim eline verdiğimiz «çavuşluk» kâğıdını saklıyor. İş buluyor bulmasına, ama iki gün sonra sepetliyorlar.

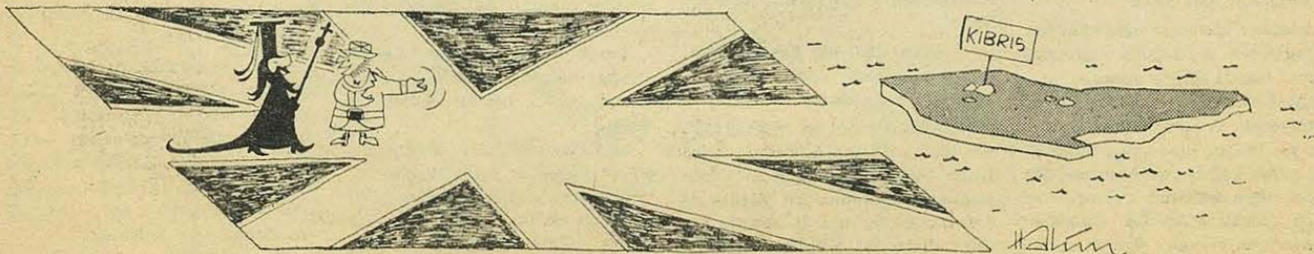
İyiliksever milyonerin ölümünden bir kaç gün sonra Abo'yu yolda gördüm. Abo bitmiş.

— Merhaba Abo çavuş, dedim.

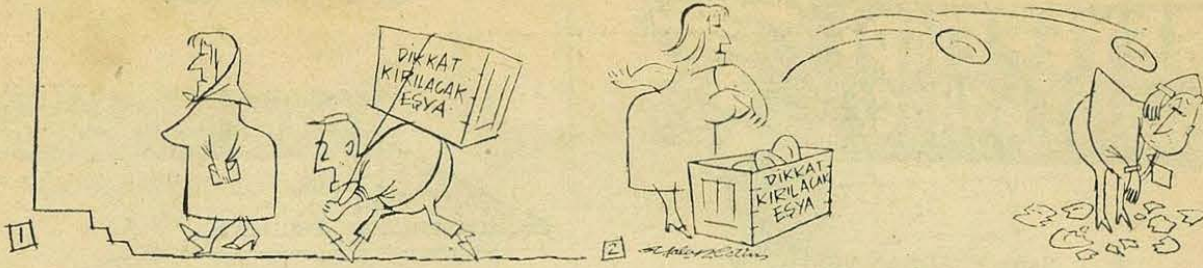
— Mermaba beğ, dedi, bizim patrın mefat etmiş, duyduñ mı? Ne eyi bir zat idi. Allah râzi olsun...

Abo, ağlıyacak gibiydi. İşte geçende ölen iyiliksever milyonerin birden hatırladığım en küçük iyiliklerinden biri budur. Milyoner belki çoktur ama, onun gibisi yoktur. Çavuş yapıp sürüm sürüm süründürdüyü Abo'ya bile «Allah râzi olsun» dedirtmesini bilirdi.

Aziz NESİN

— Yolumuzdan gidebilirsiniz aziz peder!..

YAZISIZ!..

OOOH:

Hayat, tek heceli iki sestem ibarettir: Biri, aaah!.. Biri, oooh!

Hasret, ahtır. Vuslat, oh! Ağılık, ahtır. Tokluk, oh! Muhallif, ah çeker... İktidar, oh!

Siyaset de, ticaret de, san'at da bütün bir ömür, bu tek heceli çift kelimenin elinden kurtulamaz: ya, göğüs dolusu bir aaah... Ya göbük dolusu bir oooh!

Eski bir halk şairi, bunu tek mısradaki söylemiş: Ah ile oh ile ömür geçirdim!

OK:

Eski çağların silâhı. Divan şairinde sevgilinin kirpiği...

Fıkra:

Nasreddin Hoca, cübbesini yıkayıp bahçede bir ağaç dalına asmış. Biraz sonra, pencereden bakmış ki, cübbe rüzgârla şışmış, hafif hafif sahıyıyor. Duvardan yayı indirip germiş, nişan almış ve koyvermiş oku...

Sonra, koşarak bahçeye inip de attığı okun cübbeyi delip geçtiğini görünce, kendi kendine sevinçle şükretmiş:

— İyi ki içinde değilmişsin! Bir fıkra daha:

Timurlenk, Nnsreddin Hoca'ya sormuş:

— İyi nişan atar mısın Hoca?

Hoca bu, atmadan durur mu?

— Ne söylüyorsunuz, demiş, uçan sineği kaçırman!

Timurlenk, uzaktaki bir ağacı göstermiş:

— Vur bakayım şunun dalındaki meyveyi...

Hoca, işin ciddileştiğini görünce, içinden okuyup üfliyerek yayı gerip kovvermiş... Ama, nafile, ok, hedefin sağından uçup gitmiş!

— İşte, demiş Hoca, bizim Karakullukçubaşı böyle atar!

Bir ok daha gerip koyvermiş. Yine bir isabet olmayınca, gülmüseyerek:

— İşte, demiş, sizin Sıbaşı da böyle atar!

Tekrar yayı gerip üçüncü oku da salmış...

Bu sefer, nasılsa meyveyi vurunca, cakayla selâmı çakmış:

— İşte, Nasreddin Hoca da böyle atar!

Söz aramızda, bütün avcılar Hoca merhumdan çok atarlar. Hele miting meydanlarında oy avcıları!

ORUÇ:

İslâmî şırtlarından. İmsak vaktinden gün batıncaya kadar bir şey yemeden, içme-

den yapılan dini perhiz... Eskiden on bir ayın bir sultanı Ramazan geldikçe tutulurdu. Demokrasiye kavuştuğumuzdan beri hemen hemen her gün yarı oruçluyuz...

Fıkra:

Bektaşî, misafir olduğu konakta her gece iftar kalkarmış. Bir gece sormuşlar:

— Erenler, sen oruç tutmuyorsun. Bari zahnet edip sahura da kalkma...

Baba sultan:

— Yook, demiş, farzı kağıyorum, Allah affetsin. Ama, bari sünneti kağırmayayım!

Bir fıkra daha:

Otuz gün ramazanda nasılsa bir gün oruç tutamıyan sofu, esefle dövüntür, dururmuş:

— Allah affetsin, bir gün kağırdım!.. diye.

Yine otuz gün ramazanda nasılsa bir gün oruç tutan Bektaşî, hocayı teselli etmiş:

— Üzülmeye erenler, kaçmadı. Nasılsa onu da biz tutuverdik;

Ah şu unutkanlık!

Hikâyeci Bekir Sıtkı Kuntu çoğunluk edebiyatçı bilir ama o, aslında hukukçudur. Hem de hâkim. Ve İstanbulun sayılı hâkimlerinden. Bir gün, huzuruna adam çig-nemiş bir kamyon şoförünlü getirmişlerdi. Hâkim sordu:

— Adamı çig-nemişsin. Hem de yüklü bir kamyon sürerken. Ne diyeceksin?

Sanık şoför, şaşkınlığından diyeceğini dedi:

— Komyonun yüklü olduğunu unutmuştum, efendim!..

Nezaket yarışı

— Yemek yedin mi Salamon?

— Evet, Molz.

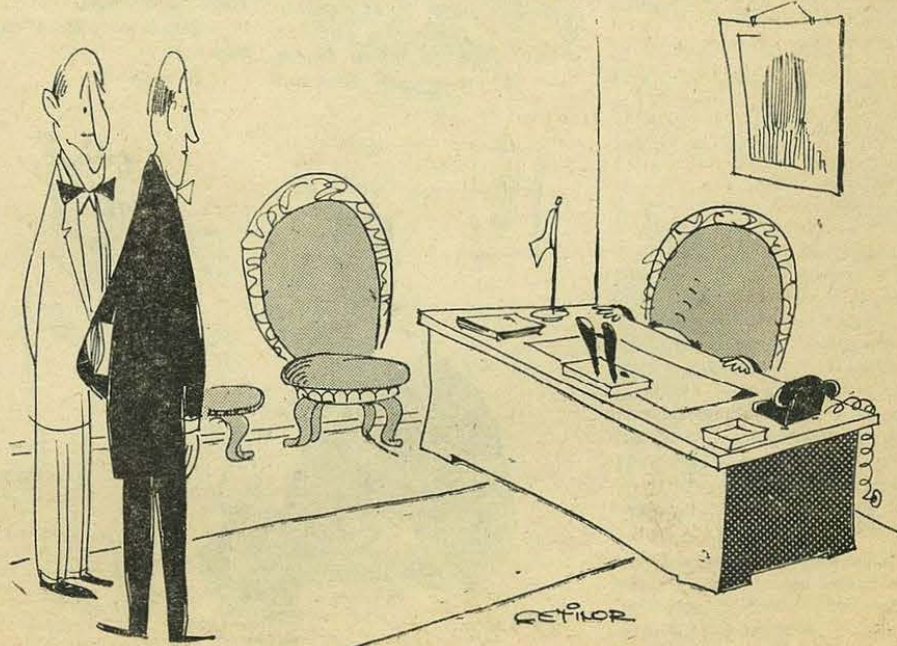
— Yazık, yemeğe davet edecektim seni...

— Başka sefer inşallah. Ya sen yemedin mi?

— Hayır, daha yemedim...

— Vah, vah... Ben de bir kah-

ve ikram edecektim sana!

— Sayın Büyük Elçi ekselans Prof. Dr. Fahreddin Kerim Gökay makamlarında mı?

— Evet efendim!..

BEYEFENDİ İmalât hahesi

★ Yazan : ADNAN VELİ ★

İSTANBULDA, Beyoğlunda, İstiklal caddesinde Sırmakış hanının 4 No. lu dairesinde, tesis edilen «Beyefendi İmalâthanesi», 1 Ocak 1958 tarihinden itibaren faaliyete geçmiş bulunmaktadır. Müessesemiz, memleketin Beyefendi ihtiyacını karşıladıktan sonra, yabancı memleketlere de ihracat yapabilecek bir kapasitededir.

Bu günün içtimai şartlarına uygun şekilde yaşamasını bilmiyen ve gerek beden, gerekse ruh yapısı itibarıyla biraz hımbılımsı ve biraz ayımtarak olan kimseleri, son derece leri bir eğitime tâbi tutarak en kısa zamanda «Anşante Monşer» diyebilecek kadar modern bir hale koymak, müessesemizin başlıca gayesidir.

Bu maksatla, Avrupa ve Amerikada lüks havat stah yapmış olan kıymetli öğretmenlerin tertip ve idare ettikleri eğitim kursları, kısa zamanda, şaşılacak bir netice vermiş bulunmaktadır.

Kursun birinci devresini, «Başüstüne efendim» fakültesi ordinar-yüs profesörü Salt Yerebakan idare etmektedir. Savın profesör, «Başüstüne efendim» konusunda tam 21 senelik bir tecrübeve sahip olup, şimdive kadar başüstüne demediği tek meselo görülmemiştir.

Bu devrede gayet dikkatli bir eğitime tâbi tutulan değerli müşterilerimiz, «Evet efendim» ve «Başüstüne efendim» konularında çok sıratıl bir gelişme göstermektedirler.

Kursun ikinci devresi, hal ve hareket meselesiyle meşgul olmaktadır. El sıkırmak, bel bükmek, devamlı olarak eğilmek, ilk dersleri teşkil etmektedir. Bu hazırlık hareketleri tamamlandıktan sonra, kanavde oturma, sigara yakmanın, avak avak üstüne atmanın usulleri öğretilmekte, ayrıca giyim ve kuşam hakkında da geniş bilgi verilmektedir. Müşterilerimiz, kursun ikinci devresini tamamladıkları zaman, artık cemiyet hayatına uyabilecek bir olgunluğa erişeceklerdir.

Kursun üçüncü ve son devresinde, kadın ve erkeklerin beraber bulundukları topluluklarda yapılması gereken hareketler, Kokteyl ve akşam yemekleri âdâbı, kadınlara karşı ilzumlu davranışlar, dans çeşitleri ve kompliman usulleri öğretilmektedir.

Bu hususlarda daha açık bir fikir vermek için, müessesemiz, aşağıdaki mısali iftiharla arz eder:

«Beyefendi İmalâthanesi» nin faaliyete başladığı 1 Ocak 1958 tarihinde, müessesemize, orta boy lu, şişman bir zat müracaat ederek, İstanbul'a taşradan geldiğini, memleketinde ticaret ve siyasetle meşgul bulunduğunu, adının Şaban, yaşının da 47 olduğunu, Sirkedde bir otelde yatıp kalktığını, beyefendiliğe çok heves ettiğini söyleyerek, kurslarımıza kaydını talep etmiştir.

Değerli profesörlerimiz tarafından derhal müşahede altına alınan müracaatçının, ilk iş olarak, itiyatlarının tesbitine geçilmiştir. Müşahede altında kaldığı birinci gün zarfında, Şaban beyin, iskemleye oturduğu vakit, ayakkabısını çıkartarak bir ayağını altına aldığı, elleriyle de sürekli olarak ayağının baş parmağını karıştırdığı görülmüştür. Ayrıca ikide bir geçirerek «Etağfurullah» dediği, bazan kulağının içini karıştırıp parmağını iskemleye sildiği de tesbit edilmiştir.

Dişlerinin üst sırası tamamen gümüş olduğu için, ertesi sabah Şaban beyin bütün dişleri sökül-müş, onun yerine beyaz dişlerden bir protez yaptırılmış, kendisine oldukça zarif bir şehirli elbisesi temin edilmiş, sonra da «Evet efendim» talimlerine başlanmıştır. «Evet efendim» demek hususunda Şaban beyin fevkalâde büyük bir kabiliyete sahip olduğu anlaşıldıktan sonra bu hususta sürekli temrinler yaptırılmıştır:

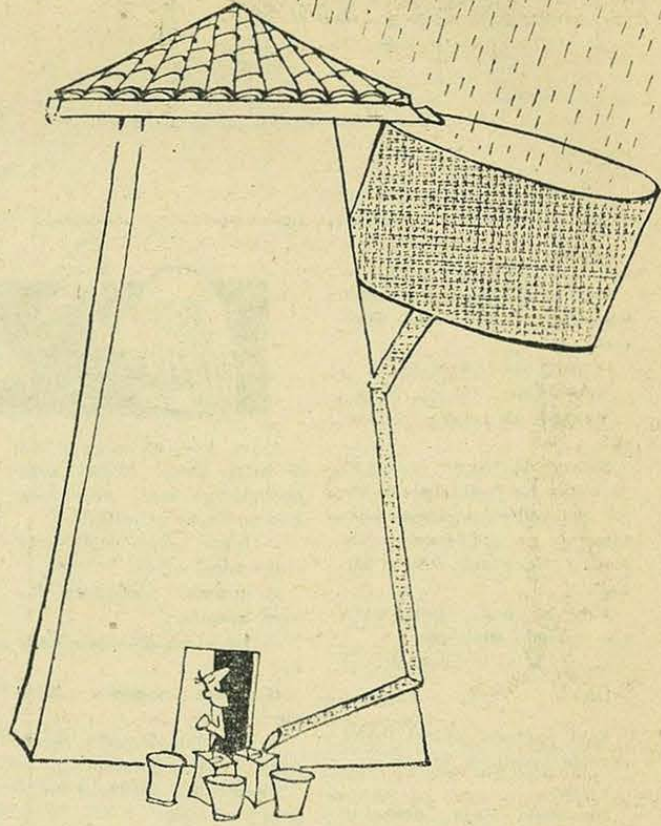
— Şaban bey!.. Siz, 47 yaşında-sınız değil mi?
— Evet efendim...

— Şaban bey!.. İstanbulu beğendiniz, değil mi?
— Evet efendim...
— Şaban bey!.. Çok yakında sosyete adamı olacaksınız, değil mi?
— Evet efendim...
— Şaban bey!.. İstanbulda etten bol bir şey yok, değil mi?
— Evet efendim...
— Şaban bey!.. Dolmuş arabalarına rahat rahat binmek çok güzel oluyor, değil mi?
— Evet efendim...
— Şaban bey!.. Zeytinyağı, yumurta, peynir, süt, vesaire hususunda hiç kimsenin bir sıkıntısı yok, değil mi?
— Evet efendim...
— Şaban bey!.. Bu kalkınma günden güne daha da hızlanacak, değil mi?
— Ondan şüphe mi ediyorsunuz efendim?..

Kendisine öğretilmediği halde, Şaban beyin bu son cevabı, hepimiz hayretlere düşürerek numaleihin uzak görürlüğü hakkında da gayet açık bir fikir vermiştir.

Şaban bey, kursun, «Evet efendim» devresini gayet mükemmel şekilde bitirerek üç gün sonra, ikinci devre derslerine başlamıştır.

Bu devrede mumalleyhe, eğilme ve bel bükme hareketleri bütün zarafetiyle gösterilmiş ve sürekli

YAZISIZ!

Doktor — Sıkı perhiz yapmanız lazım beyefendi!.. Resmi ziyafetlere pek gitmeyin!..

Geçmiş Zaman Olur ki

Pehlivan şair!

Celâl Sahir'in Toprak sokaktaki evinde her hafta toplanıyorduk. O günlerde, hecenin beş şairi, kendilerine katılan yeni imzalarla beraber aylık kitaplar çıkarıyorlardı: Birinci kitap, İkinci kitap, Üçüncü kitap...

Bir gün, toplantıya çok konuşan, orta yaşlı bir yabancı gelmişti. Kendisi şair de değildi, hikâyeçi de değildi. Ama, akrabasından bir genç varmış ki...

— Onunla ne kadar iftihar etsem azdır, diyordu. Hem kafa, hem kol kuvvetini bir araya toplamış... Yazdığı şiirleri okusanız, hayran olursunuz. Vallâhi Yahya Kemal'den üstün!... Pehlivanlığına gelince, böyle acı kuvvet, böyle ince maharet daha Türk güreşinde görülmemiştir. Çoban Mehmed'i çıkarınız karşısına, iki eleselede ulaşsın eder!

Salondaki gençler, kısık kahkahalarla gülmeye başlarken, Celâl Sahir, misafir-

lini tasdik etti:

— Beyefendinin akrabası olan delikanlıyı ben de tanırım. Odden anlattıkları gibi, çok kuvvetli bir şairdir...

Bir dakika sustu ve heptimizin hayretle yüzüne baktığımızı gördükten sonra, sözünü bitirdi:

— Şirde Çoban Mehmed'i, güreşte Yahta Kemal'i, bir tutuşta yeneceğine enin olunuz!

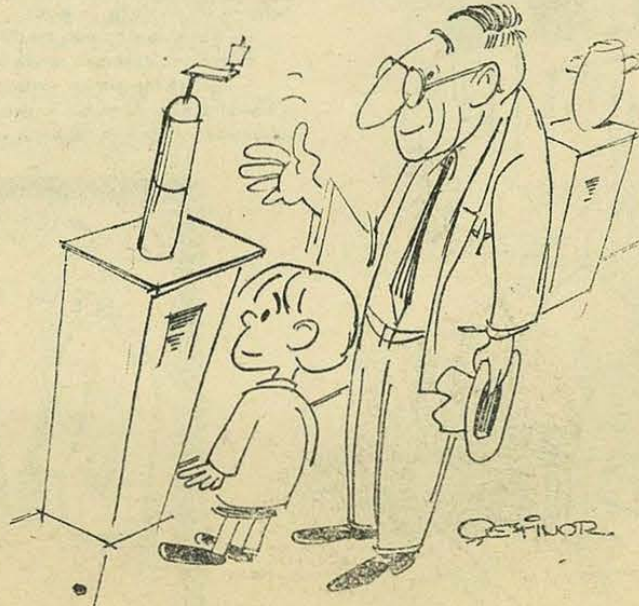
temrinler yaptırılmıştır. Normal bir insanın, bir saat içinde 140 ilâ 160 defa bel bükmesi ve sonra da dinlenmesi gerekirken, Şaban bey bir saat içinde bu sayıyı bir kaç defa aşmış ve bel hareketlerini tam dört saat, gayet muntazam bir tempo ile devam ettirdiği halde müteaddit ihtarlarımıza rağmen, durmamış, o vakit müessesenin kapıcısıylo kahve ocağındaki Rüstem nân kimesne acelo celbedilmek suretiyle Şaban beyin ceberh durdurulması temin olunmuştur. Bu uzun temrinden sonra Şaban bey, belinde bir hafiflik ve gevşeklik müşahade ettiğini söylemiştir. Değerli müşterimiz, artık, hiç lazım olmadığı zamanlarda bile, devamlı şekilde bel bükmektedir.

Şaban bey kursun üçüncü devresinde, hanımlarla konuşma usullerini, Kokteyl teşrifatını, dansın her çeşidini süratle kavramış ve müessesemize yazıldığı tarihten itibaren 1 ay içinde, kendisinden umulmıyacak derecede başarı göstermiştir. Ancak son devrede, küçük bir hata işlemiş ve kokteyl partide davetli hanımlardan birinin göğsünü gizlice sıkması lâ-

zım gelirken, bunu alenen yapmak suretiyle, usul dışına çıkmıştır. Kendisine bu cihet nezaketle hatırlatılmış ve aleniyet esasından

mutlaka uzaklaşması bildirilmiştir.

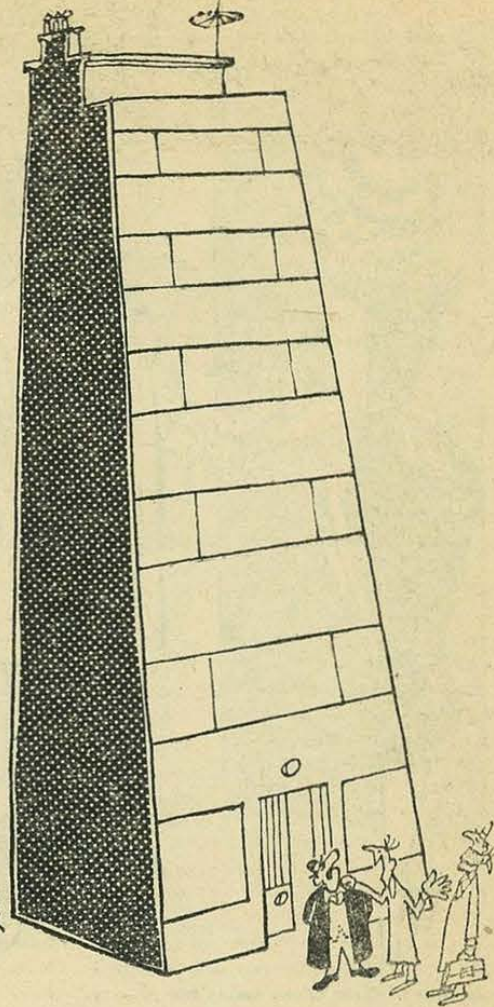
Bir aylık eğitimi sonunda Şaban beyin ehliyeti sabit olduğu için, müessesemizce tertiplenen bir tö-

Eski Eserler Müzesinde :

— İşte, bu da kahve delirmenli...

NEHAR
TUBLEK

— İşte size sessiz sedasız, kendi halinde bir kiracı Musta bey....
Beyefendi Üniversitede profesördür!..

rende kendisine «Beyefendi diploması» verilmiştir. Diploma töreninde, şehrimizin seçkin simaları ve tanınmış şahsiyetleri de hazır bulunmuşlardır.

Şaban beyin bu büyük başarısını takip eden günlerde, müessesemize, âdeta hücum halinde müracaatlar başlamıştır. Müessesemiz her gün, saat 10 ile 18 arasında bu müracaatları karşılama çalışmaktadır.

Üç devrelik kurs için, kayıt ve eğitim ücreti 2500 liradır. Bu ücret, kokteyl ve ziyafet denemeleri, hanımlarla dans temrinleri, masum flörtler ve on buseyi geçmemek şartıyla gizli öpücükler de dahildir. Müessesemiz, en hantal ve salataklık gibi müşterileri dahi, kısa zamanda birinci sınıf beyefendi payesine ulaştırmak hususunda garanti vermektedir. Keyfiyet, gerek İstanbullu, gerekse taşra yurttaşlarımıza bildirilir.

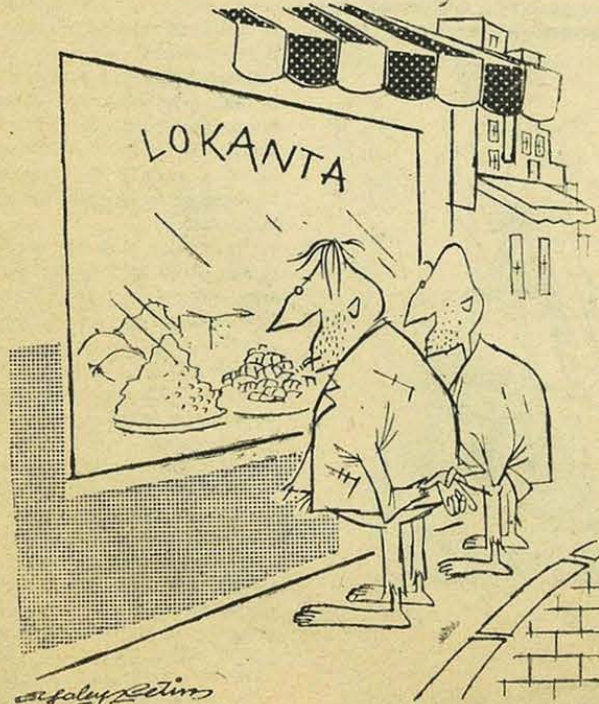
Diploma verildikten sonra müşterilerimizin vapmaları muhtemel bütün dangalaklıkların mesuliyeti de, müessesemizle ait olacaktır.

«Beyefendi İmalâthanesi»

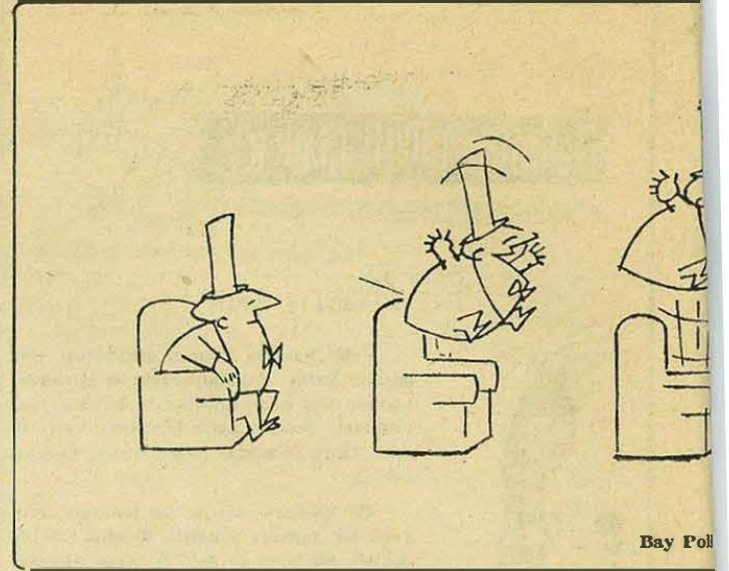
İdare kurulu adına
Hâlin Selim İşbilir

— İsminiz Önderse küçük hanım terziye gitti. Oğuzsa, hasta, görüşemiyeeek. Çetinse, daha uyuyor, iki saat sonra telefon edin. Yok eğer Turhan beyseniz, buyurun, sizi bekliyor!..

Piyasada yiyecek maddeleri gözden geçiriliyor.. (Gazeteler)

Bay Pol

Nasıl olacak?

Sarışındı... Güzeldi... Hattâ, bir kaç dil biliyordu. Kendisi yeni girdiği halde, şirket kurulalıberi orada çalışanlardan çok para alıyor, ikide birde de terfi ediyordu. Bir gün yine aklına esti, ücretine zam yaptırmak için patronun odasına girdi. Bir saat sonra, kendine çekli düzen vererek çıktı. Kapı dibinde oturan Neelâ'dan çok daha eski, ama çok daha yaşlı kadın, kıskançlıkla sordu:

- Nasıl? Zammı koparabildin mi?
- Elbette, dedi Neelâ.
- Hayret! Nasıl becerdin bu işi yine?
- Söylemem, meslek sırrıdır...

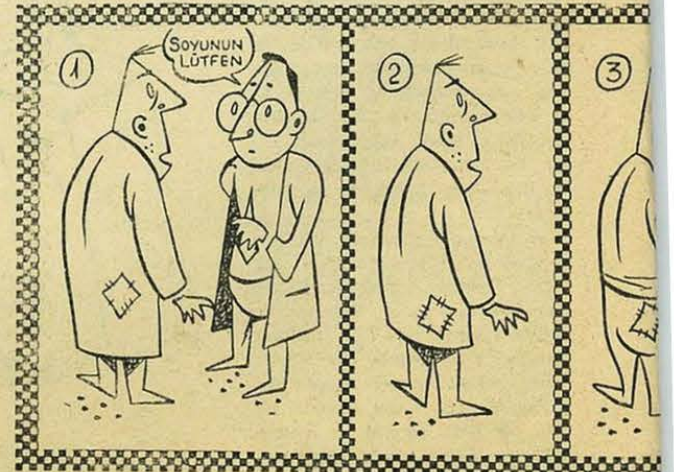
Kadın kinle güldü:

- Şuna yatak sırrı desene!
- Ne münasebet? diye itiraz etti Neelâ; kanapo sırrı!

Kayak dersi!

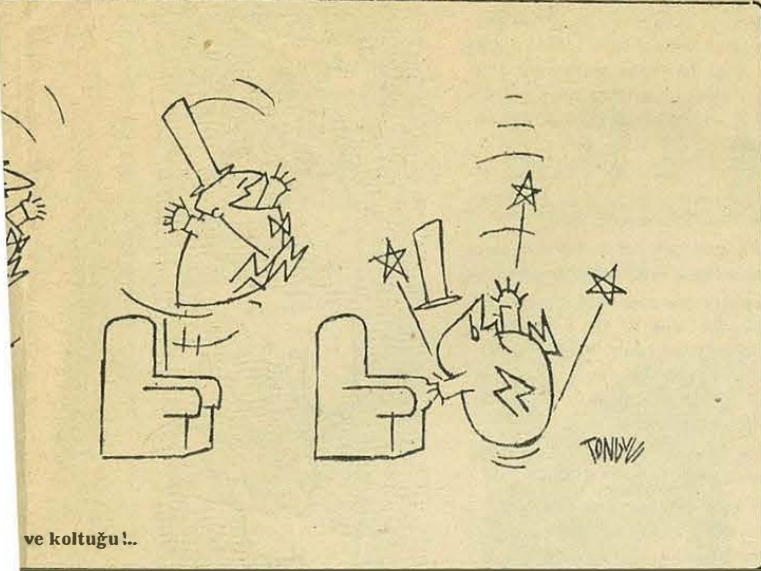
Sevinç Değer, arkadaşlarıyla, fırdat bu fırsat deyip, Uludağ'a çıkmıştı. Eh, ne de olsa mevsim, tabii... Lâkin, Sevinç kayak kullanmasını bilmezdi... «Kayakevi» nde, kendine münasip bir hoca, yani öğretmen bulunca ilk sorduğu şu oldu:

- Kayakla düşmek, tehlikeli midir?
- Öğretmen düşündü, sonra kestirip attı:
- Şayet bir çamın üstüne düşerseniz, o kadar değil... Ama bir kayakçının üstüne düşerseniz, sizin için tehlikeli olabilir...

YA

YAZ

ve koltuğu!..

Vermek yerine...

Doktor Fethi, inanına kadar kumarbazdı. Ama nasıl? İşte birkaç kadar olur. Tam kumar hastası dedikleri cinsten...

Bir gece, henüz kapatılmamış, namuslu kulüplerden birinde yüksek kumar oynuyorlardı. Aynı partide, yaşlı, fakat cimriliğiyle meşhur bir zengin de vardı. Mutediye kaybediyordu. Bir aralık, parasının bittiğini ileri sürüp oyundan kalkmak istedi. Lâkin Fethi ona on bin lira borç verdi. Oyun devam etti. Fethi, tabii çok kazanıyordu. Kendini iyice kaptarmıştı. Bir aralık, masanın diğer ucundaki yaşlı zengine baygınlık geldi. Yanındaki, Fethi'ye:

— Doktor, dedi, bir dakika oyunu bırakalım; adamcağız canını veriyor!..

Fethi, istifini bozmadan:

— Muhakkak, dedi; borcunu vermek-tense canını vermek daha kolay gelmiştir!

İnanç...

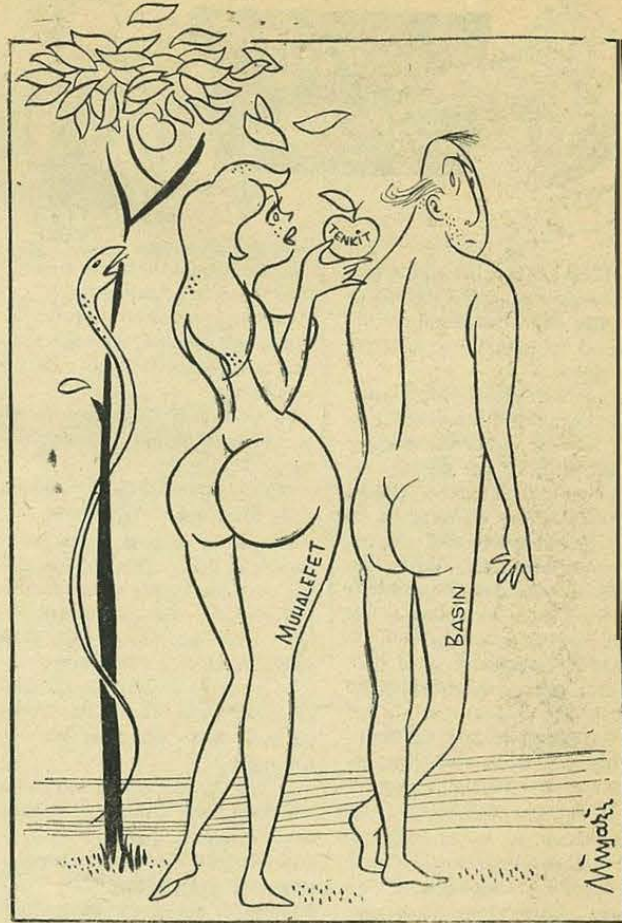
Hazret, göbeğine muska yazdığı kadının kocasını çağırttı. Kadın, berbat bir şeydi. Yobaz hazretleri, acısuu kocasından almak, biraz eğlenmek istiyordu. Sordu:

— Söyle bakalım. Habis ruhlara inanır mısın?

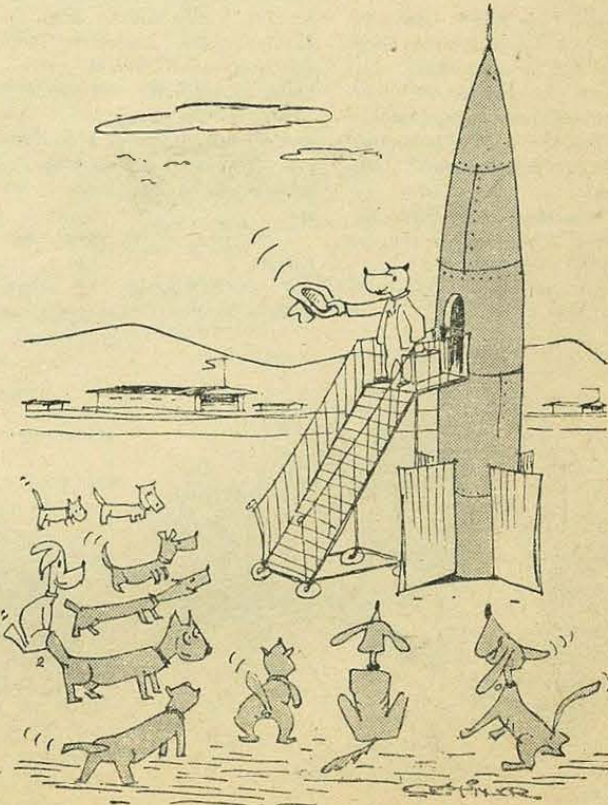
— Evet hocam, dedi. Yirmi senedenberi.

— Neden yirmi senedenberi?

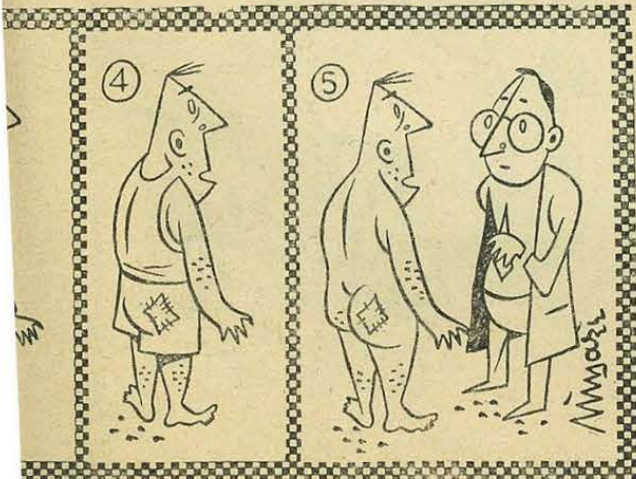
— Evleneli yirmi yıl oldu da!..

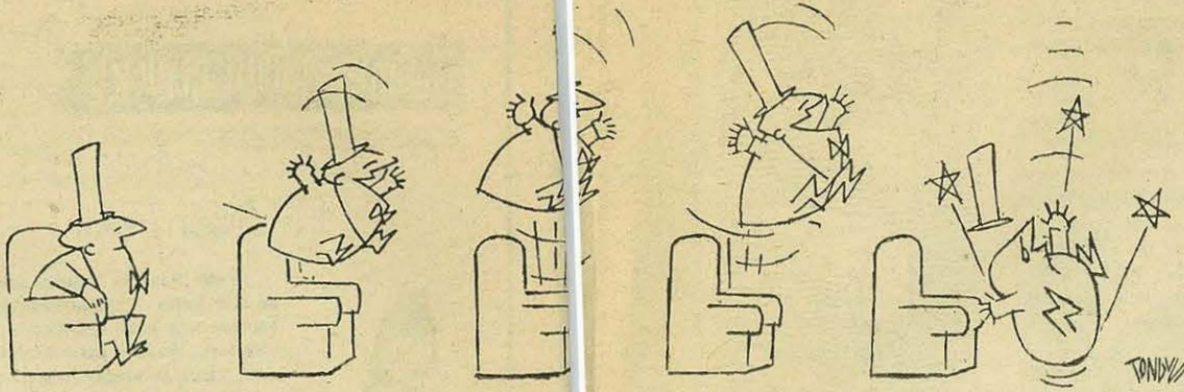

Memnu meyva!..

Sputnik yolcusu — Hürriyeti seçtim!..

Bay Polio ve koltuğu!

Nasıl olacak?

Sarışındı... Güzeldi... Hattâ, bir knc dil biliyordu. Kendisi yeni girdiği halde, şirket kurulalıberi orada çalışanlardan çok para alıyor, ikide birde de terfi ediyordu. Bir gün yine aklına esti, ücretine zam yaptırmak için patronun odasına girdi. Bir saat sonra, kendine çeki düzen vererek çıktı. Kapı dibinde oturan Neclâ'dan çok daha eski, ama çok daha yaşlı kadın, kışkançlıkla sordu:

- Nasıl? Zammı koparabildin mi?
- Elbette, dedi Neclâ.
- Hayret! Nasıl becerdin bu işi yine?
- Söylemem, meslek sırrıdır...

Kadın kinle güldü:

- Şuna yatak sırrı desene!
- Ne münasebet? diye itiriz etti Neclâ; kanape sırrı!

Kayak dersi!

Sevinç Değer, arkadaşlarıyla, fırdat bu fırsat deyip, Uludağ'a çıkmıştı. Eh, ne de olsa mevsimi, tabii... Lâkin, Sevinç kayak kullanmasını bilmezdi... «Kayakevi» nde, kendine münasip bir hoca, yani öğretmen bulunca ilk sorduğu şu oldu:

- Kayakla düşmek, tehlikeli midir?

Öğretmen düşündü, sonra kestirip attı:

- Şayet bir çamın üstüne düşerseniz, o kadar değil... Ama bir kayakçının üstüne düşerseniz, sizin için tehlikeli olabilir...

YA Z!

Vermek yerine...

Doktor Fethi, imanına kadar kumarbazdı. Ann nasıl? İşte' bu kadar olur. Tam kumar hastası dedikleri cinsten...

Bir gece, henüz kapatılmamış, namuslu kullıplardan birinde yüksek kumar oynuyorlardı. Aynı partide, yaşlı, fakat cinriliğiyle meşhur bir zengin de vardı. Mütamadıyen kaybediyordu. Bir aralık, parasının bittiğini ileri sürüp oyundan kalkmak istedi. Lâkin Fethi ona on bin lira borç verdi. Oyun devam etti. Fethi, tabii çok kazanıyordu. Kendini iyice kapırmıştı. Bir aralık, masanın öbür ucundaki yaşlı zengine baygınlık geldi. Yanındaki, Fethi'ye:

- Doktor, dedi, bir dakika oyunu bırakalım; adanacağız canını veriyor!..

Fethi, istifini bozmadan:

- Muhakkak, dedi; borcunu vermek-tense canını vermek daha kolay gelmiştir!

İnanç...

Hazret, göbeğine muska yazdığı kadının kocasını çağırttı. Kadın, berbat bir şeydi. Yobaz hazretleri, acısını kocasından almak, biraz eğlenmek istiyordu. Sordu:

- Söyle bakalım. Habis ruhlarla inanır mısın?

— Evet hocam, dedi. Yirmi senedenberl.

— Neden yirmi senedenberi?

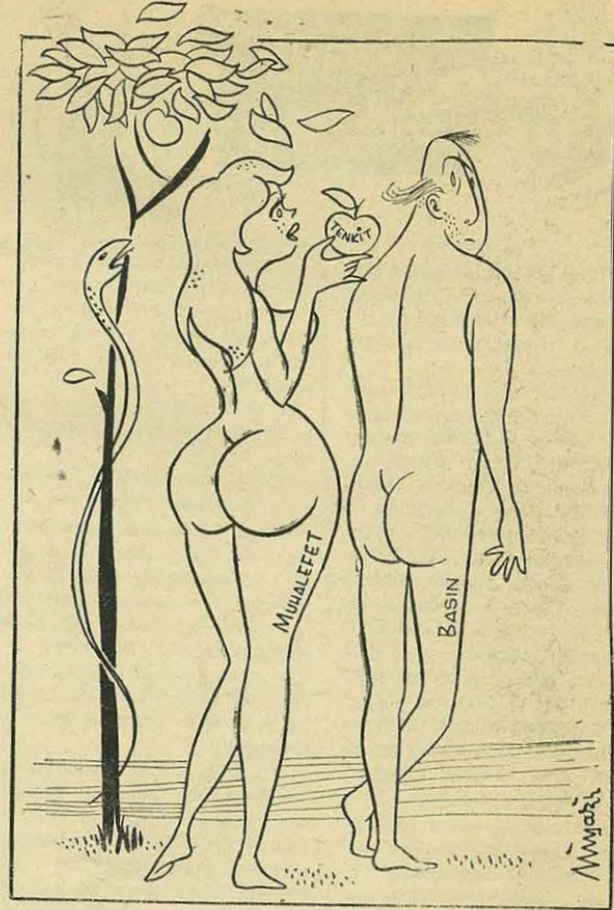
— Evleneli yirmi yıl oklu da!..

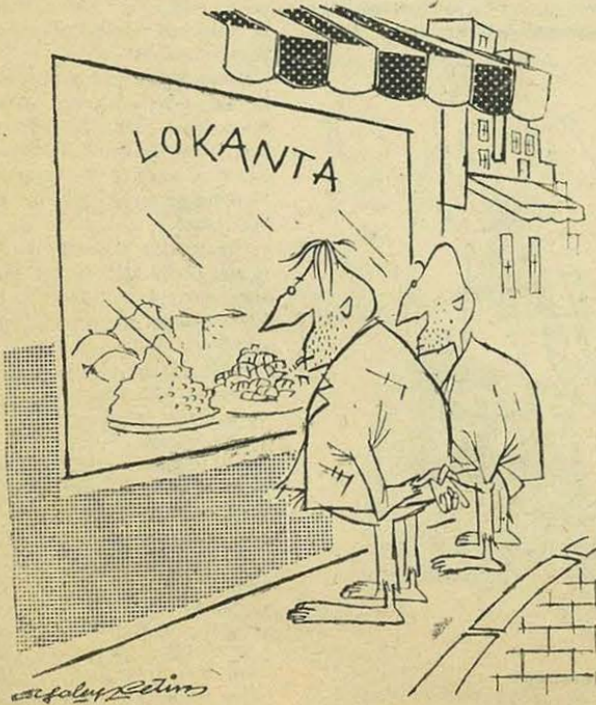
YAZ

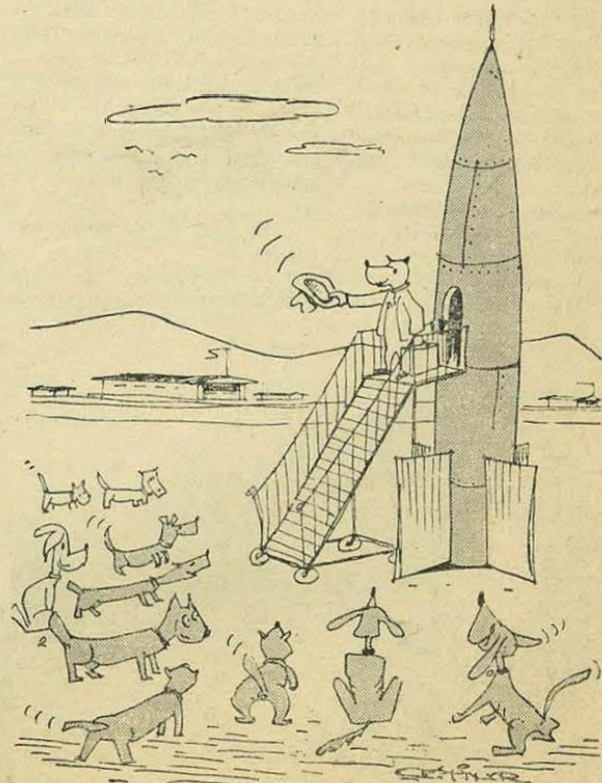
— İsminiz Önderse küçük hanım terziye gitti. Oğuzsa, hasta, görüşemiycek. Çetinse, daha uyuyor, iki saat sonra telefon edin. Yok eğer Turhan beyseniz, buyurun, sizi bekliyor!..

Memnu meyvu!..

Piyasada yiyecek maddeleri gözden geçiriliyor.. (Gazeteler)

Sputnik yolcusu — Hürriyeti seçtim!..

BİZİM kız tutturdu: «İlle beni çocuk sinemasına götür...» diye. «Eh» dedim, «annen mi saade ederse götürürüm, neyo götürmiyeyim?»

Annesi, ömründe çocuk sinemasına gitmediği için kolayca müsaade ediverdi. Biz de, küçükle kalktık, gittik. Çocuk filmleri deyince, benim aklıma gelen, tabii ya gangster filmleri olmuştu, ya da başka dünyaları keşfeden o acıp, harikulâde kordeler. «Minik Sahne» nin önünde «Renkli Mikler» ilânını görünce, bizim kız deliye döndü. Kuyrukta, arasına ufak çocuklara da rastladık. Ama bilet alanların çoğu, giyimli kuşamlı ana-babalar, ablalar...

Salon hıncahınç doluydu. Hanımın biri, kundakta çocuğunu da getirmiş, fakat bilet almamıştı:

— O, ne anlar, yavrucağ? Evde bırakmadım da, ondan getirdim. Uyur o şimdi, seyretmez ki filmi? diyo kendini haklı çıkardı.

Derken, çocuk gürültüleri arasında kısa bir inceleme gezisi başladı: büyükler, arkalarına dönüp, salonda kim var, kim yok, dişe dokunur bir şey var mı, iş çıkar mı gibilerden etrafı kontrol ettiler.

Nihayet film başladı. Benim sağımda kendi kızım, solumda haşarı bir çocuk vardı. Maalesef, cıvırlarında eli yüzü düzgün bir «abla» mevcut değildi. Onun için kendimi filme verdim. Lâkin yanımdaki haşarı oğlan tek durmaz ki... Birdenbire:

— Baba be!.. diye bağırdı. Hanıya bu filmde oğlan kıza neye hiç öpmüyör?

— Sus ulan, dedi babası. Bu kültür filmi...

— Ben nâpıcââm kültür filmini? Beni Biricî'e götürsene!..

Derken etraftan protestolar yağınca, velet sesini kesmeğe mecbur oldu. Bu sefer arkamda bir viyaklama:

— Anneeee... Göremiyorum. Şu herife söyle de başını kırsın azıcık...

«Herif» in sesi hiddetle fısıldadı: — Herif senin babandır!

Bu sırada perdede renkli şekiller dönüp dolaşmaktaydı. Ansızın, hiç beklenmedik bir anda film kopuverdi. Bu umulmadık antraktan faydalanan birkaç kişi, daha yerlerini aradılar. Derken bir ihtilâf çıktı: önündeki küçük oğlanın bilet numarasıyla yeni gelen bir genç kızın numarası aynıydı. Kızcağız:

— Küçük, bari ben oturayım da seni kucacıma alaym... diyecek oldu. Yumurca!

— Neden? Abla, ille oturmak istiyorsan gel sen kucacıma otur, korkma bir şey olmaz! demez mi?

Allahtan, film başladı da, kızın yüzünün ne reнге girdiğini göremedim.

Perdede, Miki Fare. misafirleri ne ziyafet çekiyordu. Bu ziyafet, irili ufaklı bütün seyircileri ilgilendirdi. Filmin müziği zaten iyi duyulmuyordu. Dumanları tüte tüte sofraya et yemeği gelince, bütün salondan bir: «Oooohhh... Amma da mis gibi kokuyor ha!» diye bir inilti yükseldi. Miki Fare, yemek tabağını kaplığı gibi, fırlatmak için havaya kaldırdı. Bir ses:

— Bu yana at! Bu yana!.. diye bağırdı.

O sırada, yanımda bir kıpırtı sezdim. Baktım. Kızımın sağında

oturan bir genç hanım, bizimkinin saçlarını okşuyor: «Ne güzel şeysin sen? Baban kim senin?» diye soruyor. Işıkların yanmasını beklemekten ben de elimi uzattım. Kızımın saçlarının üstündeki eli okşadım ve:

— «Ah, pardon...» dedim, «kızımın babasıyım da... Saçlarını okşamak istemişim...»

Eli, geri çekilmedi. Ben de elimi çekmedim doğrusu.

Işıklar yanınca birbirimize gülmüsedik. Hoş da bir kızdı. Nasıl farkedemiştik? Kızım:

— «Baba, bu filmin konusunu Gülliver'den almışlar» diyordu. «Gülliver'den...»

— «Ya...» dedim, «biliyorsun demek...»

Şeytan şeytan yüzüne baktı

— «Daha neler biliyorum ben...» deyince aklım başına geldi.

— «Aferin... Dur, sinemadan çıkınca sana bir çukolata alayım öyleyse» dedim.

— «Ya... olmaz» diye ayak diredi. «Çukolata alacağına, beş lira ver...»

Film bittiği için çıkmaya hazırlandık. Kızımın sağındaki «güzel abla» ona şefkatle yol verdi. Ben de onun yanındaki oğluna aynı şefkatle yol verdim. Çocuklar önde, biz arkada, kalabalık içinde sıkışa sıkışa çıktık.

✱ ✱

Yalan, efendim, yalan!

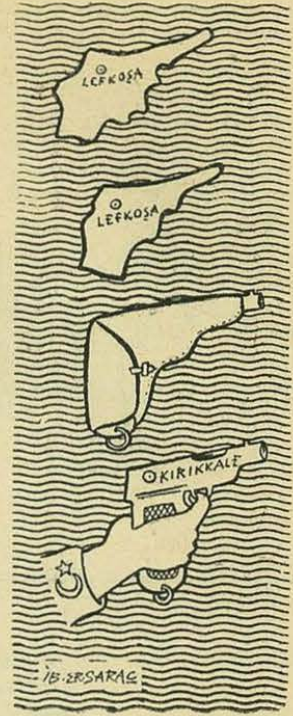
Günün birinde, Ağırceza mahkemesine, kocasını zehirlemeğe teşebbüsten sanık bir kadın getirdiler. Hâkim, Nef'i Demirlioğlu'ydü ve o zamanlar, henüz emekliye sevk edilmemişti.

Nef'i bey, kadına sordu:

— Kocanızı öldürmek maksadıyla yemeğine zehir koyup yedirmişsiniz. Doğru mu bu?

Kadın, aşıfta, cerbezeli bir şeye benziyordu. Hemen protesto etti:

— Yalan hâkim bey, yalan... Kocama otopsi yapılınsın, dediğim hemen anlaşılır...

Bu gidişle!..

Seyircilere yol gösteren madamın sesi durmadan çınliyordu:

— Elinizi çabuk tutun, bayanlar, baylar!..

— Görünmeyen Adam —

Dehşetli ıstırap!

Murtaza, gazinoda Rızaya tesadüf etti. Aynı masaya oturdular. Rıza, halı hatırlı sordu:

— Karın nasıl?

— Sorma birader, hasta...

— Oh, oh!.. Nesi var?

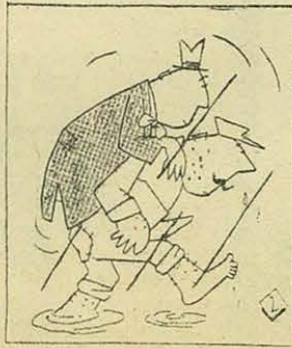
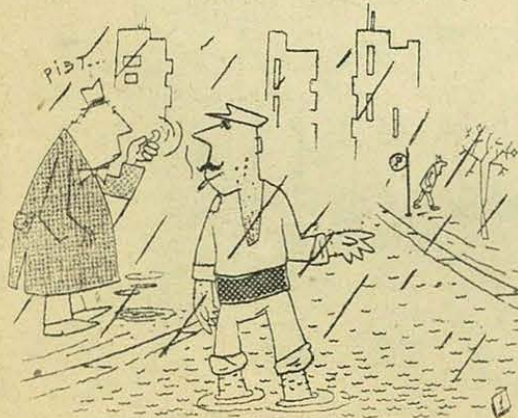
— Boğazı ağrıyor.

— Oh, oh!.. Ehemmiyetsiz bir şeymiş...

— Ne münasebet? Çok ıstırap çekiyor...

— Neden yahu?

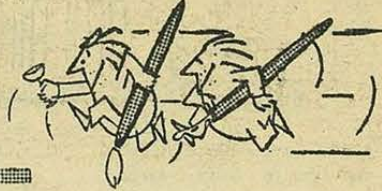
— Nedeni var mı birader? Boğaz ağrısından sesi kısıldı; tabii hastalığından şikâyet edemez oldu!

— Pasol..

kokteyl

Maliye Bakanlığı

Bir Fransızla İsveçli kahvede oturuyorlar.
Fransız:

— Çok tuhaf, der. Siz İsveçliler gerçekten garip insanlarsınız: İlimanınız yoktur, deniziniz yoktur, fakat Denizcilik Bakanınız vardır.
— Ne çıkar bundan? Sanki siz Fransızların Maliye Bakanınız yok mu? «Dünya»

★

Bülbül

Hoca, yaz günü bir bahçe önünden geçerken, dallar arasında oğun kayısılar görür. Dayanamaz, ağaca tırmanır ve yemeğe başlar. Az sonra mal sahibi karşısına dikilir:

— Heey... Sen kimsin be?..

— Ben mi?.. Bülbülüm!

— Yaaa!.. Öt bakayım!

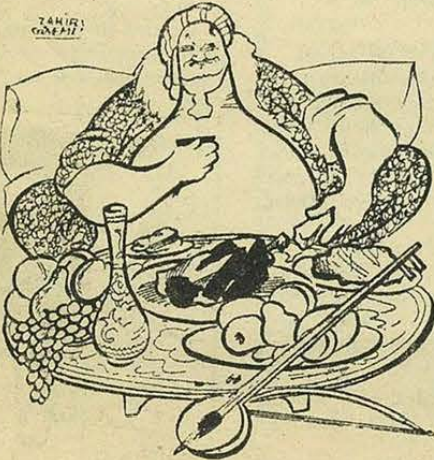
— Cak, cak cak caak! Adam, acı acı güler:

— Bülbül böyle mi öter?

— Kusura bakma a-ğam, der Hoca, acemi bülbül bu kadar öter!

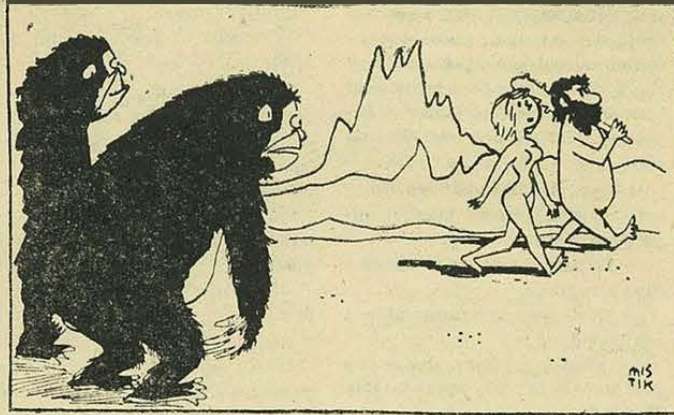
«Eski mizah»

O devirde yaşasalar :

Yahya Kemal :

İç imdi iç şarabını,
Ye durmadan kebabını
Ko bir yana rûbabını!

Maymun — Bizim eski akrabalar.. Adam oldular da yüzümüze bakıyorlar artık.

Milletler

Bir Fransız muharriri, muhtelif milletlerin hususiyetlerini şöyle tasnif ediyor:

Bir Meksikalı — Bir atlırsız

İki Meksikalı — Bir cinayet.

Üç Meksikalı — Bir ihtilâl.

Bir Çinli — Bir şişman adam.

İki Çinli — İki zayıf adam.

Üç Çinli — Kithk.

Bir Japonyalı — Bir müdekkik.

İki Japonyalı — İki iş adamı.

Üç Japonyalı — Üç zengin.

Bir Amerikalı — Bir tüccar.

İki Amerikalı — Bir şirket.

Üç Amerikalı — Bir tröst.

Bir Fransız — Bir züppe.

İki Fransız — İki geveze.

Üç Fransız — Üç muhalif.

«Fransız mizahı»

★

Bir rüya

Madmazel Perla, nişanlısı Mişona:

— Mişonaç, dedi, dün gece bir rüya yordum...

— Nasıl rüya?

— Sen beni babamdan istemişsin. Babam da beni sana yollamış...

— Sonra?

— Sonra nedense caymışsin. Bana: Defol oradan, dedin, ben seninle evlenmem...

— Olur şey deyil. İnsan kısmisi bazan uykuda akilli iş yapıyor be!..

Siyaset

İstibdat günlerinde, Paris'te yaşayan Ahmet Rıza, bir gün Abdülhak Hâmit beyi yakalayıp sormuş:

— Beyefendi, işittiğime göre siz Allah ile konuşmuşsunuz, öyle mi?

Hâmit bey gülümsemiş: — Evet...

— Öyle ise lütfen söyleyiniz de, memleketin başından şu Abdülhamit hainini defetsin!

O zaman sefaret müstehar olan Hâmit bey, böyle bir mevzu üstünde konuşamayacağı için şu ince cevabı verir:

— Efendim. biz Cenabıhak ile dünya işlerine ait görüşmeyiz!..

«Eski mizah»

İtiraf

Muhalefet konuşur:

— Dış politika gibi memleket için fevkalâde önemli olan konular partilerüstü olmalıdır.

Muvafakat konuşur:

— Üniversite gibi fevkalâde muhterem olan müesseseler partilerüstü olmalıdır.

Hekimler konuşur:

— Doktorluk gibi insanı bir meslek partilerüstü olmalıdır.

Avukatlar konuşur:

— Baro gibi hak ve hukuka dayanan bir teşekkül partilerüstü olmalıdır.

Önemli, muhterem, insani ve hukuki olan her şeyin partilerüstü olmasında ittifak ettiğimize göre; partilerimizle hemhiz olanların vasıflarını artık siz bulup çıkarm.

Çetin ALTAN

★

Kocalar

Bayan kabul gününde övünüyordu:

— Benimki, bensiz ne yapacağını bilmez. Evin içinde şaşkın şaşkın dollaşıp durur.

Bir başka bayan atıldı:

— O bir şey mi kardeş, benimkinin her işini ben görürüm. Çorabını yamyacağı vakit bile ipliği iğnesine bana geçirir!..

C. C. Cem

— Lütfen gülümseyiniz!..

(Alman)

AMERİKALI Hacıağaların AVRUPA gezisi

BAY ve Bayan Haddock, yurt dışı geziye hazırlandıkları için çok heyecanlıydılar. Bay Haddock Amerika içinde epey gezmişti. New York'a her gidişinde şakır şakır yağmur yağdığı için oraya bir gidişinde ancak beş saat yağmurdan göz açabildiğini hatırlıyordu.

Bayan Haddock'a gelince o, kocası kadar da gızmemişti. Bir kere St. Louis'e, iki kere de Chicago'ya gitmişti. Bu yolculuklarını, halk otobüsleriyle yaptıklarından, yolculukları uykusuz geçmişti.

Bay Haddock yirmi dört yıl önce evlenmişti. Bay Haddock'la Bayan Haddock'un, ikisinin de anneleri, babaları sağdı. Ama, çok yaşlıydılar. Bütün ailede yaşayanların yaşlarının toplamı 439 yıldan biraz çok tutuyordu.

Oğulları Frank Haddock, Avrupa gezisine çıkmıyordu. Çıkamadığından değil hani, çıkmak istemediğinden... Frank'tan başka bir de kız çocukları vardı. On yaşındaki Mildred adlı bu kıza onlar, tekne kazıntısı derlerdi.

Legion şehrinde oturuyorlardı. Yağlı bir kızıl derili ölünce buraya gömülmesini dilemiş, kızıl derilinin dileği yerine getirildikten sonra, buraya o ünlü kızıl derilinin adını vermişler.

Haddock'lar evlendikleri zaman, en yakınlarına, şöyle demişlerdi:

— Bugün balayınızı geçirmek için Kentucky'deki Mamut mağalarına gittiğimizi görünce büyük altından güllüyorsunuz. Siz bizimle alay edin bakalım. Günü gelip de dünya gezisine çıktığımız zaman, bu alaylı güllüleriniz dudaklarınızda donup kalacak.

Bay Haddock bunları söyledikten sonra yaylıya atlamış, atın sağrısında kamçısını şaklatarak, genç karısıyla beraber Mamut

— Kaç tane istiyorsunuz?
— Bir çift yeter!..

(Amerikan)

AMERİKAN MİZAHINDAN

mağalarına doğru yola çıkmıştı. Arkadaşlarının alayları çok ağırlarına gittiğinden kırk yaşlarına basmadan Avrupa gezisine çıkacaklarına and içmişti. Bugün Bay Haddock elli birinde, karısı da kırk dokuz yaşında bulunuyor. Biraz geç kaldılar ama, dedikleri de oldu.

Her yıl Bay Haddock karısına:
— Avrupa gezisine çıkalım, diyor, karısı da:

— Ya paracıklarımız ne olacak? diye soruyordu.

— Evet, paracıklarımızı nerede sakhyacağız?

Bu yüzden Avrupa gezisi hep geri kalıyordu. En sonunda Bay Haddock:

— Yahu, paralarımızı bir bankaya koyarız, gözümüz arkada kalmaz, dedi.

Yıllardır çözülemeyen düğüm böylece çözülmüştü. Ama şimdi de gidip görülecek yerler üzerinde yeni güçlükler çıkıyordu. Bir de üstelik, tekne kazıntısı Mildred'in diş işi vardı. On yaşındaki kızın dişleri çürüdüğünden tedavi ediliyordu. Dişçi:

— Bu Avrupa gezisi kızınız için özellikle çok yararlı olacaktır, dedi.

Mildred'in din dersi öğretmeni de:

— Çok iyi olur. Mildred yeni yeni insanlar görüp tanışacak, dedi.

Nereye gideceklerini bir türlü kestiremiyorlardı. Bay Haddock karısına:

— Paris'e ne dersin? diye sordu.

Bayan Haddock:
— Ben Dickens'in yurduna gitmek isterim, diye dayattı.

Ünlü İngiliz yazarının romanlarına hayrandı. Bay Haddock:

— Ben size gidilecek yeri söyleyeyim, dedi, Paris...

— Ama biz Fransızca bilmiyoruz. Varsın olsun... Notre Dame'ı görmek hiç de kötü olmaz.

— Ya Paris'in dünyaya ün salmış terzileri... Sonra kızımız da pek iyi Fransızca konuşabiliyor.

Bir kaç gün sonra Bay Haddock:

— Roma'ya gidelim çocuklar! diye sevinçle bağırды.

Bayan Haddock:

— Ne güzel olur. Katakomp'ları gidip zörürüz.

Bay Haddock:

— Venedik nasıl? diye sordu.

— Oooh, o canım gondollara biner, gece eğlencilerine çıkarız. Yalnız kocacığım, sen kalın paltonu almayı unutma.

Böyle böyle, gidilecek yer için

kesin bir sonuca varmağa çalışıyorlardı.

Bayan Haddock:
— Günlük tutmak için bir de defter alalım, dedi.

Elindeki kâğıda «günlük tutmak için bir defter alınacak» diye yazdı. Ama bu kâğıdı sonradan bir yerde unuttu. Sonra bak-kalda defter alacağını hatırladı. Uzun zamandır satılmıyan defterlerden birini aldı. Bakkalın çarşına:

— Avrupa'ya gidiyoruz da... dedi.

Çıkarak:
— Ah ne iyi, dedi, ben de sizin yerinizde olsaydım. İmreniyorum size...

Defterin en başına «Avrupa gezisi için» diye yazdı. Bu defterde, 1900 yılı giyimi için ilgi çeken bilgiler vardı. Bundan başka Fahrenheit ısı derecesinin santigratla nasıl değiştirileceği, uluslararası gemicilikte kullanılan türlü hava basıncı işaretleri de defterde yer alıyordu. Gezinler için çok gerekli, orantılı para değiştirme çizelgesi de vardı.

Bayan Haddock kocasına:

— Baksana, burada ne yazıyor, dedi. Alman markıyla, bizim dolar arasında yirmi dört sent fark varmış, doğru mu?

Bay Haddock:

— Ya, öyle mi? dedi.

Bayan Haddock:

— Artık hiç sabrım kalmadı, vapura binsek... dedi.

İki dolma kalemine de mürekkep doldurup, günlük tutmak için hazırladı.

Biletçi:

— New York!.. diye bağırды.

Bay Haddock, elinden bavulları kapam kırmızı kepli hamala:

— Bir taksi çağır oğlum, dedi.

Bayan Haddock, hamalın elinden bavulları çekip almağa çalışarak:

— Ben kendi bavulumu taşıyım, dedi.

Bay Haddock karısına:

— Bırak şu saçmalığı yavrum, dedi, altı üstü vereceğimiz on sent bir şey...

Bavulu hamala bırakan bayan Haddock:

— Taksi istemez, dedi, taksi de ne olacaktı... İle de taksi ister mi?

Daha önceleri New York'a gelmiş olan kocası:

— İster ya, dedi, ne renk taksi istiyorsun karıcığım?

— Penbe olsun...

Bay Haddock hamala:

— Penbe bir taksi çevir oğlum, dedi.

— Penbe taksi olmaz efendim.

Utancından dudaklarını ısırap Bayan Haddock:

— Öleyse lavana çiçeği renginde olsun, dedi, anlaşıldı mı, lavana çiçeği renginde...

— O renkte de otomobil olmaz.

— Vah vah, çok yazık. Demek o da yokmuş ha...

Hamal:

— Beyaz - kara, kara - beyaz, damalı arabalar var, sarı var, yeşil var... dedi.

Taksi kâhyasına:

— Heey, Frank, yeşil bir taksi var mı? diye bağırды.

Kâhya da hamala:

— Yook, diye seslendi.

Bayan Haddock:

— Ben ne istesem olmaz, dedi, öyleyse sarı olsun, ne yapalım...

Bay Haddock karısına:

— Yalan, dedi, sen sarıyı hiç sevmezdin, şimdi sarı araba mı istiyorsun?

Karısı:

— Gözüm çıksın doğru söylüyorum, dedi.

Bay Haddock hamala döndü:

— Sarı renkli bir taksi çağırın. Ama daması da olsun, ha...

Taksiye yerleştiler. Şoför:

— Nereye gitmek istiyorsunuz? diye sordu.

Bay Haddock:

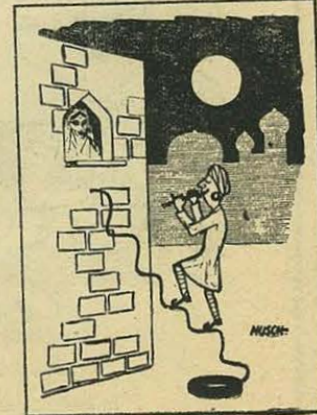
— Ah, unuttum vallahi, dedi, iyi bir otel olsun... Bildiğiniz bir otel var mı?

— Size Ritz otelini tavsiye ederim. Son günlerde yemekleri bozulmuş diyorlar ama, yine en iyi otel orası.

Bayan Haddock:

— General Grant'ın mezarına yakın mı? diye sordu, öğleden sonra General Grant'ın mezarını ziyaret etmek istiyorum da...

— Ben sizi otele bir bırakayım

YAZISIZ!..

(Alman)

da, sonra siz canımızın istediği yere gidersiniz.

Bayan Haddock, beyaz elbiseli çöçüyü göstererek:

— Şu bay belki de bizim gideceğimiz yeri bilir, ona soralım, dedi.

Şoför, beyaz elbiseli çöçüyü çağırdı. Çöçü, şapkasını çıkarıp selâmladı. Bay Haddock:

— Adım Haddock, bu karım, bu da kızım Mildred, dedi.

Çöçü cigarasını içmekten vazgeçerek, eğildi:

— Nasılsınız, iyi misiniz? diye sordu.

— Yarın Avrupa'ya gidiyoruz da...

— Çok güzel efendim, çok güzel... Yolculuk Paris'e mi?

★

Bayan Haddock çok heyecanlıydı. Geminin güvertesinden:

— İşte Mildred, Hürriyet heykeli... dedi.

Mildred:

— Karnım aç... dedi.

Kamaralarına indiler. Yemekten sonra Bay Haddock:

— Mildred, dedi, ben tıraş olurken, sen de gemi gazetesindeki haberleri oku!

Mildred, her gün gemide basılmakta olan gazetenin ilk sayfasını okumağa başladı:

— Pipo içmek, bir çok kralların başlıca zevkidir.

Bay Haddock:

— Sakın okuduğun eski gazete olmasın kızım, dedi, hele şunun tarihine bak!

Mildred gazetenin gününe baktı:

— Evet, bugünkü, dedi.

— Oku bakalım.

Mildred okudu:

— «New York, 14 haziran. İngiltere'de son yıllarda pipo içme merakı salgın halini almıştır. Bu arada krallar da pipo içmekte,

zengin pipo koleksiyonu yapmak tadır.»

Bay Haddock:

— Gazetede haber beni çok diğ

şündürdü, dedi, babalarımıza, onların babalarına, günün birinde

koca Okyanusun ortasında günün en yeni haberleri okunabilecek

denilse, hiç biri inanmazdı. Aptallarıydı zavallılar!

Bunları söyledikten sonra kamaranın penceresinden baktı:

— Şimdi biz bir yere geldik, durum bakayım çocuklar, dedi, galiba şeye geldik... Şu anda nereye geldiğimizi bilmek çetin iş...

Şu, gözün alabildiği kadar su...

— Belki kaptan bile nerede olduğumuzu bilmez.

— Yooo, kaptan bilir ya... Bil-mese bile telsizle sorar.

— Tıraşın bitti mi?

— Bitti, bitti...

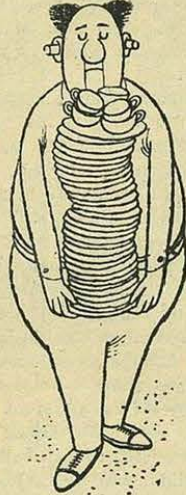
Bay Haddock, gömleğini giydi, kravatını taktı. Sonra beraber kahvaltıya çıktılar.

Milletlerin Güldükleri

— Yook, yavrulara karışmam... Ben size bir kedi bırakmıştım!..

(Alman)

YAZISIZ!..

(İtalyan)

Hayat mı bu?

MISTER Smith'in yeni terzisi ile o gün ilk provası vardı. Bu terzi hem ucuz, hem güzel dikiyor demişler, o da kumaşını alıp götürmüştü. Provanın hazırlanmasını beklerken, konuşkan bir adam olan terzi, bir yandan onu lafa tutuyordu:

— Mr. Smith, inanmayacaksınız ama, ben vaktiyle aslan avcısıydım

— Sahi mi?

— Öyle ya... dedi terzi. Afrikada aslan avladım. Oraların en ünlü avcısıydım ve en gözü pek avcıların sokulnağa cesaret edemediği ormanlarda kocaman aslanlar avladım. Sonra...

— Eeee, sonra...

— Evet, sonra bir gün, o ana kadar rastladıklarımın en müthişi ve en büyüğü olan bir aslanla karışlaştım. Aramızda 2 metre mesafe vardı, tüfegim dolu değildi ve dolduracak zamanımı da yoktu. Onun üzerine silâhı kaldırıp aslanın başına fırlattım ve koşmağa başladım. Talhim o gün o kadar fenaydı ki, yolum, baş döndürücü bir uğurum kenarında son buldu. Ne öne, ne arkaya gidebilirdim; aslan yaklaştı, yaklaştı, yaklaştı... Artık nefesini ensemde hissediyordum.

— Sonra ne oldu?

— Ne olacak! Beni öldürdü ve bir güzel yedi. Bu cevap üzerine Mr. Smith gülmeye başladı:

— Amma atıyorsunuz. Sizi öldürse, şimdi burada olur muydunuz? Bakın, hâlâ yaşıyorsunuz!

Terzi bu laf üzerine güzellikleri üzerinden mahzun mahzun bakarak:

— İlâhi Mr. Smith, dedi. Bu da yaşamak mı?..

Semiramis AYDINLIK

Yanlışlık!

Bankanın yeni şubelerinden birinin açılışı ile mühim bir cenaze merasimini aynı güne rastlamıştı. Bankaya gönderilen çiçekler arasında siyah bir kordile ile bağlı kocaman bir çelenk vardı ve buna da şöyle bir kart ilişkti: «En derin teessürlerimle». Şaşırان banka müdürü biraz sonra çiçeğin telefonunu ile vaziyeti anladı. Bankacıdan özür dilemek kolay olmuştur. Fakat teessür içindeki ölü evine üzerinde:

«Tebrikler eder, bu mesut günlerinize yenilerinin eklenmesini dilerim» yazılı buketti izah etmek için çiçekçi laf bulamıyordu...

(İtalyan)

#

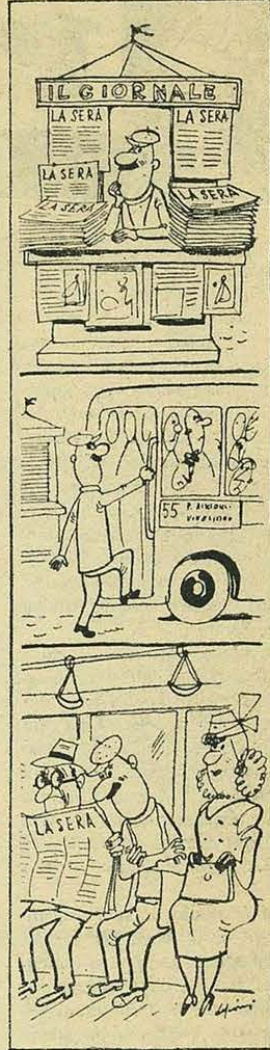
Bâtıl şeyler...

Zengin bir kadın yeni hizmetçisini karşısına almış, tenbihlerde bulunuyordu. En sonunda:

— Bak, Mary, dedi. Sofrada daima soldan servis yapacaksın ve boşalan tabakları da sağdan alacaksın. Sakın unutma emi?

— Unutmam madam. Fakat neden bu kadar üzerinde duruyorsunuz böyle bâtıl şeylere inanır mısınız?

(Fransız)

YAZISIZ!..

(İtalyan)

Afiş!

Chicago'da duvarlara yapıştırılan bir lastik ökke ilânında genç ve güzel bir kız gülümseyerek şöyle diyor:

(... ökke lastiğine aşıkun).

İlânın bir köşesinde ise bir kadın yazısı ile şu sözler karalanmıştı:

(Vah, vah kardeşim! Bense onunla evliyin). (Amerikan)

— Bence o soldaki daha zarif!.. (Amerikan)

Papeloğlu

ERCÜMEND EKREM TALU

— 1 —

Ne kadar oldu ben buraya geldi? Acaba nasıl etsem de öğrensem?.. İnsan bazı memleketlerde hayat ve zaman mefhumlarını böyle kaybeder. Ben de buraya ne vakit geldiğimi ve niçin geldiğimi unuttum. Anadolunun bu herkes tarafından ihmal edilmiş kasabacığında, karanlık bir kuyunun içine düşmüş gazal yaprağı gibiyim. Fazla olarak, bu yere ayak bastığım gündenberidir, durmadan yağmur yağıyor. Yağmurun bir adımı da rahmet koyanlar, gelsinler, burada utançlarından kezahe olsunlar.

Şimdiye değin böyle yağmur görmedim. Benim bildiğim, meşketimin o tati, keyifli yaz yağmurları, yüreğe kasvet verici şeyler değildir. İri damlaları kırmızı zemini ıslattıkça burununuza, can verici, taze bir toprak kokusu yükselebilir. Burada, maazallah!.. Günlerden beri ıslanan eşya, zemin, ağaçlar... Kûf ve çürük kokuyor.

Yağmur, ipincecik, sine sine yağıyor. Ve sinsi sinsi her tarafa, her şeye işliyor. Deminden kunduralarımı ve elbisemi ıslatıyordu; şimdi ben gönlümü, ruhumu, bütün varlığımı boğulmuş hissediyorum. İçimde, buz gibi bir buğu, gittikçe yayılarak, beni ürperte ürperte öldürmeğe çalışıyor.

«Yeter!» diye haykırmak, ruhumu, ıslak bir mendil gibi sıkıp, kurutmak istiyorum.

Deli olacağım, ötesi yok!

Bu durup dinlenmiyen yağmurun altında, kasabayı belki on defa, bir uçtan öbür uca dolaştım. Zaten ne kadarcık yer? On, on iki dükkandan ibaret bir çarşı, kerpiçten bir hükümet konağı, kesme taştan bir mektep binası, bir cami, bir de şadırvan. Sonra bunların etrafında beş altı mahalle teşkil eden iki yüz kadar ev... Bunları da Allah ev eyliye!

Hükümet konağına karşı, biricik kahvehanenin üzerindeki iki odalı ve dört yataklı «Osmaniye» otelindeyim. Benden başka misafir olmadıktan, otel sanki benim kendim evim. Bunun içerisinde, henüz konduğu kafese alışamamış bir iskete kuşu gibi bir aşığı, bir yukarı dolaşmaktan da usandım. Kâh arka pencereden kirli bir bulak suyunu andıran denizi, kâh ön pencereden, hükümet dahresine girip çıkan insanları seyretiliyordum.

Artık, çember sakallı, göbekli, boz pantollu kaymakam beyi, man

- ★ Papeloğlu, mizali edebiyatımızın baş ustalarından Ercüment Ekrem Talu'nun en güzel eserlerinden biridir.
- ★ Bu romanda, artık tarih olan Osmanlı İmparatorluğunun Babıâlisini, kalem hayatını bütün lucelikleriyle göreceksiniz, tadacaksınız.
- ★ Yine bu romanda, o devrin bugünkü Hacıağalardan farkı olmayan Papeloğlu'nun hayatını, aşkını, neşeli bir film gibi seyredeceksiniz.
- ★ Papeloğlu, bir daha eşi yazılamayacak bir romandır.

AKBABA

gal altında sırtı kavrulmuş bir kedinin tüylerini hatırlatan kürk yakalı gocuğunun içinde, sıksa vücudunu soğuktan korumaya çablayan gözdeklü malmüdüdü, çıkırdımdı tahrirat başkâtibini, köse, çam yaması, ırı kavuklu Naip efendiyi iyice tanıyorum. Fakat şimdi bunlar, benim her nedense sinirime dokunmağa başladılar. Hepsine karşı, durup dururken düğün kesildim. Bana, beni, burada onlar alıkoymuyorlar, bu Allahın belası yağmuru onlar yağıdırıyorlarmış gibi geliyor. Herhalde bu yağmurla, onların arasında bir münasebet, bir aşinalık olacak ki, aldırıyorlar.

Acaba kendimi içkiye versem avunur muyum?

Bu düşünce kafamda kök saldı, yerleşti, kaldı! İspirtoya karşı yenilmez bir iştiaak duymağa başladım. İnsanların fena şeylere düşkünlüğü şüphe yok ki, sinir bozukluğu doğuruyor. İçeceğim! Buna katıyen karar verdim. Yok se aklıma bozacağım.

Şimdi birdenbire, yağmur dinse, güneş parlarsa, gökyüzü gülse, belki bu kötü niyetimden vazgeçerdim. Lâkin ne gezer? Yağmur dinmiyecek, ve ben de kendimi iç-

kiye vereceğim. Alnında böyle yazılı. İşliyeceğim günahın ağırlığını, bu menhus yağmuru yağıdıran çeksin!

Kasabamın öbür ucunda gâvur mahallesi var. Orada bir avuç Rum, Ermeni oturuyor. Bu mahallenin başlangıç noktasında ufacak bir bakkal dükkânı aynı zamanda meyhaneye vazifesini de görüyor. Tertemiz çinko kaplı tezgâhın üzerinde, gam dağıtmak, yahut ki keyif arttırmak isteyenler, şişman bakkalın sunduğu tüy döken cinsinden rakıları, zeytin tanesi ve kaşar kabuğu ile yutuyorlar.

Buraya gelenler, salt gâvurlar değil. Öteki mahallelerden de taşınanlar var. Kimi tezgâh başında apağıktır çakırtıracak kadar cesaret sahibi; kimi de usulcacak doldurduğu şişeyi paltosunun altına gizleyip, (Kabahat da mahfi, ibadet de..) diyerek evine dönecek kadar müral.

Göbekli Naip efendinin bile hizmetçisi, arada sırada buraya uğrayıp, sancı ilâci almış, dediler. Günahı boynuna!

Bakkal, Mastori Pandeli şen bir adam. İnsana neşeyi, hem rakısı hem de sohbeti ile katmerli sunuyor. Kendisini şimdiye kadar ne diye tanımamışım?..

Bu günden itibaren, ver elini usta Pandeli! Senin en has müştərin, benim. Ya dıracağın, yahut ki senin çinko tezgâhın... İkisinden biri açılacak. Kovsan, bir yere gitmiyeceğim. Gideyim de beni kasvet mi boğsun?..

Bu aziminde galiba yalnız da değilim. Meyhanenin benden kademli bir gediklişi daha var. Ben içariye adını attıktan iki dakika sonra kendini bana takdim etti:

— Efendim! İzzeti bendeniz...

Mukaddeme burada vergi kâtibi idim. Nasılsa, muktezayı kader, infisal ettim. Mücerret bulunuyorum. Anıncın, pek âle olup gidiyor. Abdilhakır, mingayrihaddin şüir ile de tevagğul ederim. Mürtepe divanı çakeranem, izzetli mah-lâm ile gazeliyatım vardır. Tenez-zülen fakirhaneciyi teşfise râğbet buyuruldukte, inşallah efendime bir kaçını takrir ile iktisabı fahrî mübahat eylerim. Pandelâki, mirin! Doldur bakayım bize birer câm daha!

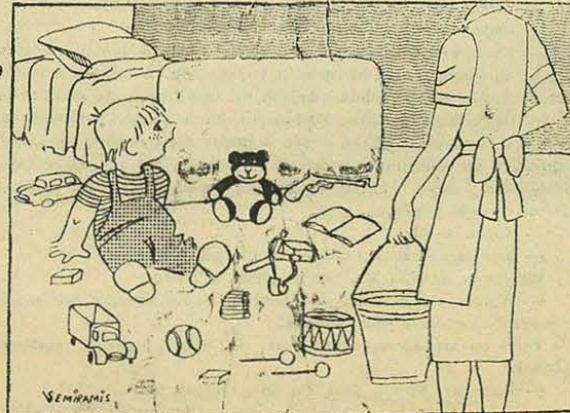
Başka vakit ve başka yerde olsa, böylesinden Taun gibi kaçardım. Ama, burada, iki çift lâf edecek bir adam var. Hele içerken, insan mutlaka bir kadehdağ istiyor. Tek başına bu zakkım gitmiyor!

Ahbap oluverdik. İki günde, he-rifin asını, faslımı keşfedivermiş-tim. Vergi kâtipliği o devirde, altın membaı gibi şeydi. İzzeti efendi dostumuz, bu kuş uçmayıp, ker-van göğmüyen kasabacıkta böyle bir madeni elde edince, onu mutlaka pervasızca işletmeğe koyulmuş, bazılarına pay ayırmadığı için yakayı ele verip azledilmişti.

Lâkin, onun bu işi nasıl olup da yüzüne gözüne bulaştırdığını bir türlü anlıyamadım. Zira bir insanda dalkavukluğa, mizacıgırlığa, mürallığe istidat olursa, ancak bu kadar olur. Zahir, para hırslı... Başka şey değil, dedim a: pay ayırmamıştır. Yoksa böyle mi olurdu?..

Şimdi artık, Allahın günü, karışık atıştırıyoruz.

— Hazreti Nef'inin bahariyesine fakirin naziremi henüz dinlemediniz, mirim... Bir müsait zamanda, inşallah arzederim. Efer diyeceğim... Birer tek daha? Mak mu samileri: Essey'i iyülsemm. İla fekad yüselle! Hak oyunu üçtür. Yahut ki, daha doğrusu, üç kabilli taksim olan cümle âda maktulüdü. (Devamı var)

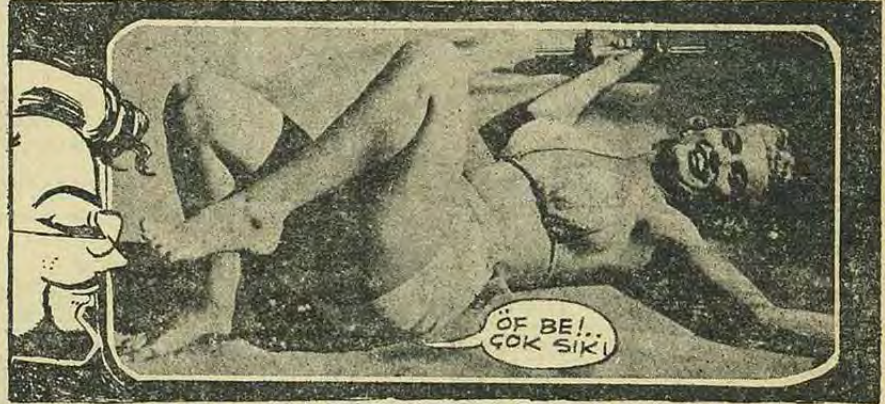
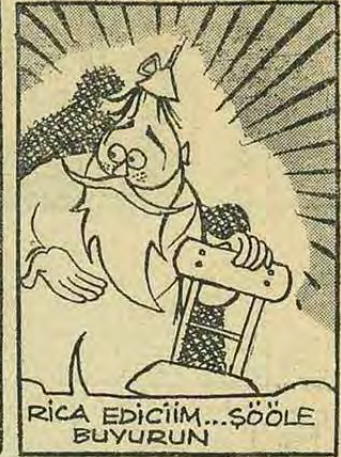
Çocuk — Bugün git, yarın gel anne!..

SALİH TEKCAN
SPUTNIK

Mazan-Gizen
YALÇIN ÇETİN

GELENLER EFLATUN HURİ İLE
KAÇARALMAZ HAFİYESİDİ

FAKAT CİHAZ BRIGITTE BARDOT'TAN SONRA MARILYN MONRO'DU RÖNTGENLEYİNCE EFLATUN HURİ İKİ DAKKA SONRA GİDECEĞİNİ UNUTTU

EFLATUN HAYATTA İLK DEFA YANILIYORDU GÖKDELEN RÖNTGEN CİHAZI ŞİMDİ. **Sey'i NERE YE ZULA** ETTİĞİNİ SÖYLEMEYEN ENSİZ MELAHATI VE SÖYLEYİN ANAMA AG-LAMAYIN ÇETESİNİ RÖNTGEN LİYOR

DAHA VAR

GAZETECİ - AMAN BAY SEKRETER BİR DAKİKA... ÖNÜMDE ÇOK ENTERESAN BİR MEVZU VAR... DİKKATLE TAKİP EDİYORUM... BÜYÜK BİR SÜRPRİZLE BİTECEĞE BENZİYOR!..

GELİN - AYOL, ANNEN SANA HİÇ BİR SEV ÖĞRETMEDİ Mİ ?

YAZISIZ.

- YAHU ŞU BENİM GÖZLÜĞÜM NEREDE ?

-NİÇİN BU KADAR İRİ
KADINLA EVLENDİN ?
-NE YAPAYIM GÖZLERİM
MİYOP !.. ?

Denizcilik Bankası

Bütün

Banka muameleleri için

Hizmetinizdedir.

SÜMERBANK

MEVDUAT
SAHIPLERİNE
EN FAZLA
MENFAAT
TEMİN EDEN
BANKADIR

Paranızı

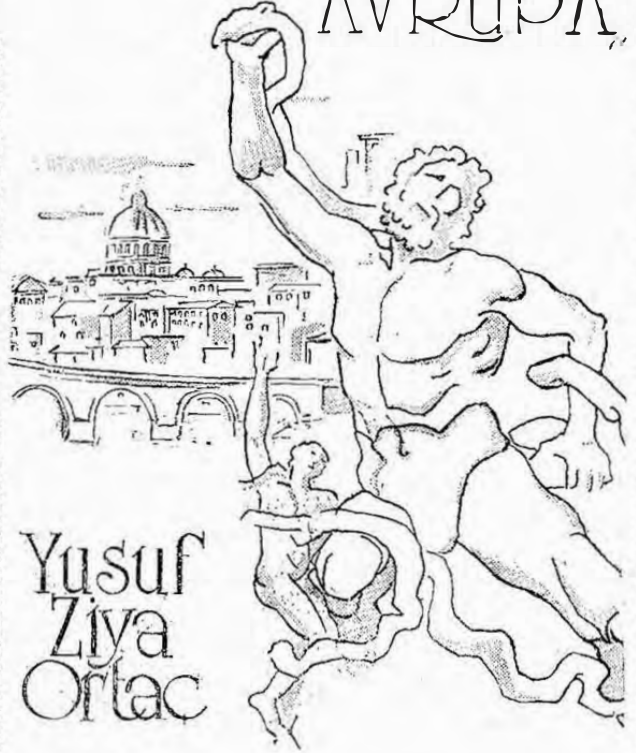
SÜMERBANK'a

Yatırırsınız.

Q.İ.İ.İ.

Seyahat edebiyatının en güzel kitabı

göz ucu ile
AVRUPA

Pek yakında çıkıyor!

1958 Yılında

675.000 Lira

Apartman daireleri
Para - Aylık gelir - Tahsil
İkramiyeleri.

Emniyet Sandığı

Şahin : YUSUF ZİYA ORTAÇ

Şahin'in filan idare eden: NEHAB TÜRLEK

Teknik Sekreteri: Selami M. YURDATAP

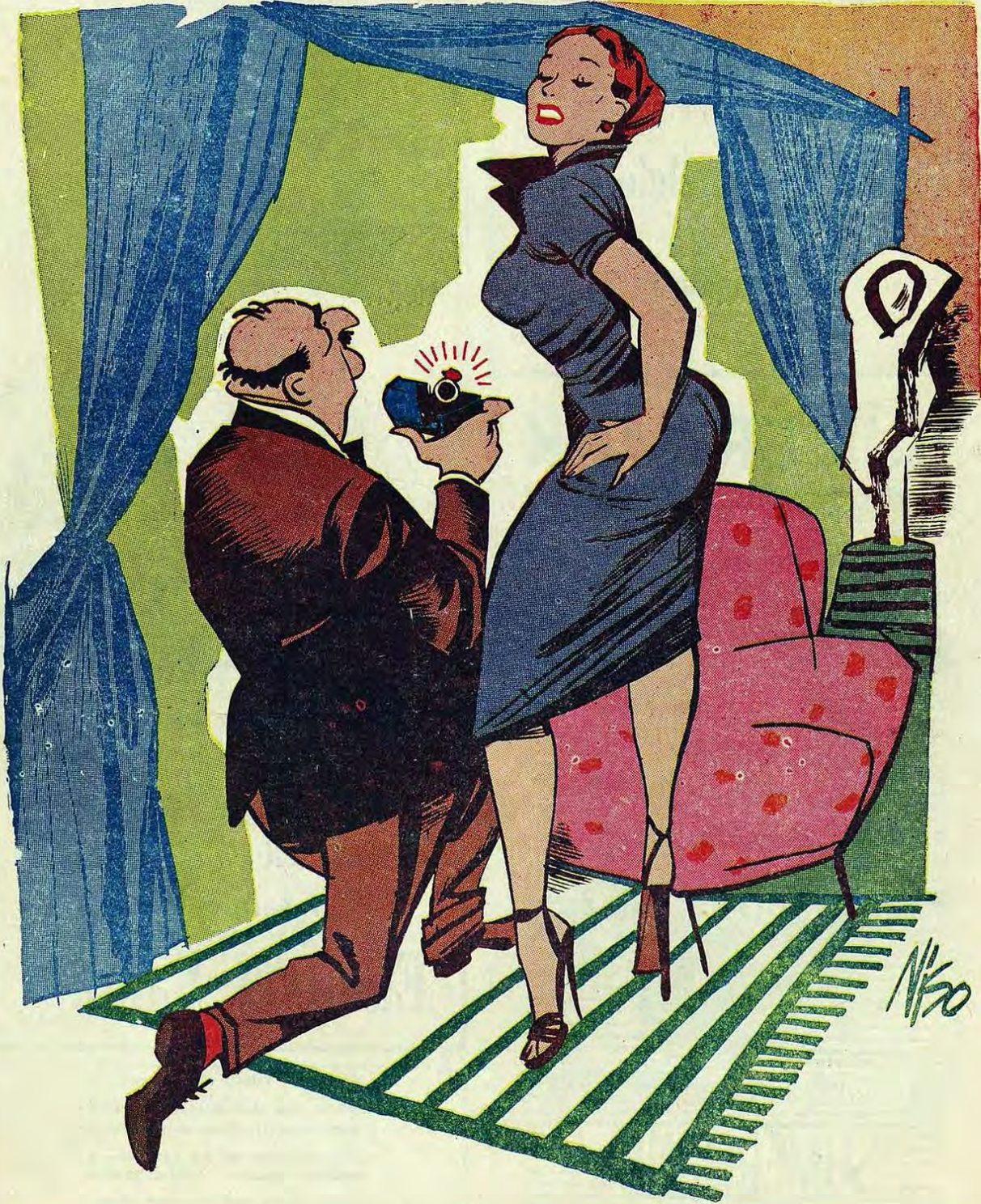
Adres: Kottarar Cad. No. 8-10, Daire: 3

Galatya - İstanbul Telefon: 22 18 11

Ahıs: Gecelik 37,5 altı aylık 19 lıra

Bankanın yeri: ERKAN MATRAASI

AKBABA

— Bunun da seçim vaatleri gibi olmadığına yemin eder misin?..

— İtalyan karikatürü —